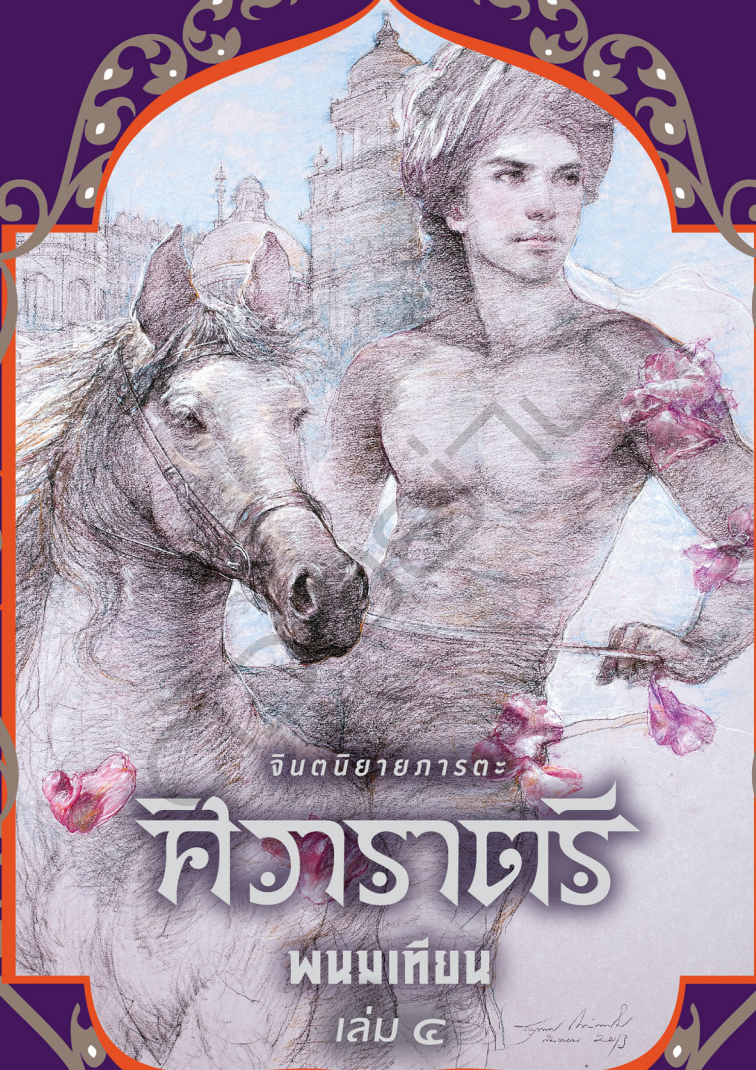

๑๕๗

วรรณกรรมอมตะของศิลปินแห่งชาติ
สาขาวรรณศิลป์ ปี ๒๕๔๐

ภาพปก สุรเดช แก้วท่าไม้

บทที่ ๑๐๙ สามศักดิ์

บัดนั้น เสียงกลองได้สิ้นสุดลงอย่างกะทันหัน แลปรากฏเสียงโห่ร้องอิงอลขึ้นแทนที่ เสียงฝีเท้าม้าแลคนที่ย่ำเข้ามาสะเทือนปฐพี แลสำสำเนียงดุเดือดดลวนอันสำแดงว่า ภาวะตะลุมบอนนองเลือดได้บังเกิดขึ้นแล้ว แม้จะเป็นเวลาที่ดวงตะวันยามรุ่งส่องแสง อากาศว่างเรืองรองไปทั่ว ประกายจากธนูเพลิงที่ปลิวไปมาอยู่เหนือกระโจมก็ยังส่องแสงแดงฉาน บางดอกปักลงมายังหลังคากระโจมอัคคีลุกลามสว่างจ้าแลม่านควันมัวตลบ

เวษยันต์ ทูษยันต์ ทัสสยุ แลอีกสามนางผู้ซึ่งต่างก็อยู่ในเครื่องแต่งกายของบุรุษชาตินักรบ เตรียมรับสถานการณ์คับขันอยู่ก่อนแล้ว ได้เฝ้ากระจายกันออกมายังม้าที่ผูกรอพร้อมอยู่เบื้องนอกทันที แต่พอพ้นบริเวณอันเป็นที่ประทับของทูษยันต์ซึ่งอยู่ใจกลางกองทัพบิลพัสดุ์นั้น ภาพของการจู่โจมอย่างดุเดือดห้าวหาญของทมิฬ ก็ปรากฏชัดกับสายตา

นักรบผิวดำจำนวนหนึ่ง ตะลุมม้าบุกกระหน่ำตัดเข้ามา
กลางกองทัพ แก้วอาวุธหอกดาบฟาดฟันเหยียบย่ำผ่านเข้ามา
ในกลุ่มทหารกบิลพัสดุ์ ที่กรูกันรายล้อมสกัดไว้ การจู่โจมของ
ทมิฬว่องไวรวดเร็วราวกับสายวิชชุแลบ

ทหารอารยันซึ่งกลุ่มรุมเข้าสกัดจะมีจำนวนมากกว่าก็จริง
แต่ถูกตีตัดกลางแตกออกเป็นช่อง ปล່อยให้ม้าของทมิฬเหล่านั้น
พุ่งทะยานดิ่งเข้ามาเป็นรูปปลายหอก ที่ถูกอาวุธพลัดตกจาก
หลังม้ายักดับดินสิ้นชีพไป ที่ยังเหลือ ก็พุ่งปราดตรงเข้ามายัง
ที่ประทับของจอมทัพโดยอุกอาจ พร้อมกับเสียงโห่ร้อง
ล่ำทักขวัญทมิฬแห่งทหารกบิลพัสดุ์ที่ขวางสู้รบอยู่เบื้องหน้า
ล้มตายระเนระนาด ราวกับใบพฤษ์หล่นในคิมหันตฤดู

การเป็นฝ่ายตั้งรับ โดยถูกตีโอบไว้รอบด้านเช่นนี้
ตกเป็นฝ่ายเสียเปรียบทุกประการ

กลุ่มของกำลังจู่โจมตีทะลวงนั้น ฝ่ายทหารแนวป้องกัน
ขัดขวางของอารยันเข้ามาได้ และเหลืออยู่เพียงห้าม้าทะมึน
ควบลีวปรีดิ่งเข้ามา อันเป็นเวลาเดียวกันกับที่ทั้งหกถลาออกมา
ยังม้าที่ผูกไว้

เสียงเวษยันต์แผดตะโกนบอกให้เซษฐาแลอนุชาทั้งสอง
ผู้ร่วมภาวะวิกฤตรู้ตัว

สภาพของการโรมรันอันเป็นการตะลุมบอนในระยะ
ประชิดก็พลันอุบัติขึ้นในพริบตา

ทมิฬสามม้า สีหน้าเหี้ยมโหด แลดวงเนตรเบิกถลน
แดงฉานราวกับสีอัคคีเข้าไปลูกละบอบอยู่ คบเรียงรายเป็น
หน้ากระดานสะอึกเข้ามา ส่วนอีกสองตีโอบแยกมาทั้งซ้ายขวา
ปะทะกระโจมพักทหาร แลรางสำหรับวางอาวุธฝ่ายอารยัน
หักพังพินาศฝุ่นกระจายมัวมนเป็นม่านหมอกไปทั่วทิศ

หน่อมีลักษณะทั้งสาม เผลนกระจายออกห่างกันโดยฉับพลัน
ทันกับเหตุการณ์อันฉุกเฉินนั้น เวษยันต์เด่นอยู่ใจกลาง ทัสสยุ
ห่างไปทางซ้าย แลทุษยันต์รอคอยอยู่แล้วทางด้านขวา

บัดนั้นเอง ม้าของฝ่ายบุกกิถลันเข้ามาจนถึงม่านฝุ่น
ภาพอันหวาดเสียวสยองยิ่ง ก็พลันบังเกิดขึ้นภายในพริบตา

ทุษยันต์นั้น เบี่ยงพระองค์หลบปลายหอกทมิฬไปได้
เพียงองคูลี ครั้นแล้วก็คว้าด้ามหอกไว้ได้ กระชากเต็มพระกำลัง
ขณะที่ม้าทมิฬโผนผ่าน นักรบผิวดำพลิกดีลังกาหลุตร่วงลงมา

กำลังอยู่กับพื้น ยังมีพื้นที่อาการกำลังเป็นขนไม่นั้นจะยุติลง ด้วยการตั้งตัวใดๆ หอกของตนเองซึ่งแปรไปอยู่ในพระหัตถ์ของ ทุษยันต์ก็สลักลงมาเสียบสีข้างทะลุเลยออกมาตรึงแน่นอยู่กับ ปรฐพี กระแสตัวดินตาเหลือกคาแผ่นดินในลักษณะนอนตะแคง ค้างอยู่เช่นนั้น

เวชยันต์หลบไปทางซ้าย ตนเองพ้นจากหอกได้ แต่กระทบกับขาม้าด้านหน้า ปลิวกระเด็นไปหมอบอยู่กับพื้น ทมิฬผ่านเลยไปสามช่วงม้าเฟ่น แต่แล้วก็หมุนกลับอย่างว่องไว ปรีดิ่งเข้ามาอีก นายโจรทรงกายในปัจจุบันนั้น กระชากหอก ที่ทุษยันต์สังหารทมิฬคนแรกคาดติดอยู่กับพื้นขึ้นมากะชပ်ไว้ในหัตถ์ พอปรบักษ์วกกลับมาเป็นคำรบสองก็ชดัหอกเป็นรูป มุมแฉลบเข้าหาด้วยกลยุทธ์ของโจรเดิยรถีย์ ด้ามหอกสัมผัสกับ ศีรษะม้าแล้วแกว่งปลายขึ้นไปปักอยู่ที่ท้องทมิฬ ขณะเดียวกัน ก็สะบัดด้ามหักกระเด็นไปอย่างทารุณ

ภาพที่ปรากฏขึ้น จึงเป็นภาพของการสังหารอย่าง นาทศนายิ่ง นักรบผิวดำร้องออกมาสุดเสียง ขณะที่ตะลึงโลด ลอยคว้างขึ้นจากหลังม้า อาวุธในมือที่เงียดเงือขึ้นเตรียมจะ

พิฆาตก็ถือค้ำอยู่เช่นนั้น ปล่อยตัวเองให้ห้อยไปทางเบื้องหลังของม้า แลม้าก็พานำวิ่งเตลิดออกนอกทิศทางไป

คนที่สามซึ่งพุ่งตรงเข้าหาทัสสยู่ในเวลาเดียวกับอีกสองคนซึ่งหมายสังหารเวชยันต์แลทุษยันต์นั้น มิได้มีส่วนหนึ่งส่วนใดของอาวุธสัมผัสผิวของนายมายากร หรือแม้แต่จะใกล้เคียงเลย เหมือนหนึ่งจะถาเข้าใส่ลมหรือภูตผีปีศาจ ทัสสยู่ใช้ความว่องไวในวิทยากล ปาฏิหาริย์กายหลีกภัยไปได้ อย่างสบายอารมณ์ โดยใช้ภูษาสีขาวสะบัดหลอกล่อในขณะที่ทมิฬผู้นั้นโถมเข้าพันด้วยดาบ ทำมายาลวงตาให้ถล่ำเข้าไปเป็นเป้าคมหอกของดุสิตาซึ่งคอยที่อยู่ก่อนแล้ว โดยมีโอกาสจะรู้สีกตন

นางแมวป่าเผ่ามีลักษณะผู้เป็นเอตทัคคะในเชิงสังหาร เสยปลายหอกของเดียรถิย์เข้าบริเวณปลายคางอันกว้างใหญ่ของนักรบทมิฬผู้อาจหาญ ขณะที่พลีวกายหลบออกไปอย่างว่องไว หอกของนางหักคามือ พร้อมกับเสียงอุทานออกมาอย่างเจ็บปวดของเหยื่อ

แลร่างใหญ่โตราวกับลิงยักษ์ก็ลี้ลงมากระทบพื้นพสุธา ปรากฏเสียงดังสนั่น เลือดสีเข้มกระจาย!!

อีกสองคนควมม้ามืดด้วยความเร็วปานลมกรด แลหยุด
ถล่ำเข้าไปในกระโจมประทับ เสากระโจมอันกว้างใหญ่ยุบถล่ม
ลงมาพร้อมกับอัคคีจากปลายธนูเพลิงที่มาปักอยู่ก่อนแล้ว
แลบโรจน์ขึ้นสว่างจ้า คนหนึ่งกระซากราชวัชประจำองค์
ทฤษณันต์ ที่ลดต่ำจากยอดกลางกระโจมขึ้นมาหมายจะเหวี่ยงลง
กับพื้น

มาณวิกาชุ่มบั้งเสากระโจมคอยที่อยูอยู่แล้ว นางสะอึก
ออกมาทางเบื้องหลัง ชัดด้วยหอกสั้นเข้าไปปักอยู่ยังสีข้างม้า
ถนัดถนี้ ม้าทมิฬต้องเจ็บเช่นนั้นก็สลัดผู้อยู่เบื้องหลังเต็มเหินยว
ผละลอยลงจากหลังม้า ปล่อยธงประจำองค์ทฤษณันต์หลุดจากมือ
เจ้าหญิงมาณวิกาวิ่งเข้ามาคว้าไว้ได้ก่อนที่ราชวัชจะล้มลงกับ
พสุธา ทมิฬสะบัดตัวกลับมาอย่างว่องไว โจนเข้าใส่นางราวกับ
พยัคฆ์กระหายเหยื่อ ทว่ายอมจะเข้าไปกว่าเวชยันต์เสียแล้ว
จอมเดียรฉัตรพุ่งเข้าตวัดคอทมิฬไว้ได้ทางเบื้องหลังก่อนที่จะ
เข้าถึงองค์เจ้าหญิง รังจันหน้าแห่งนตะกายอากาศ แล้วใช้ดาบ
ของเจ้าหญิงมาณวิกาที่กำอยู่ในหัตถ์ของตนแต่แรก เชือดคอ
ทมิฬอย่างเลือดเย็น โลहितพุ่งกระจายฉูดราวกับน้ำพุ ทรุดฮวบ
ลงไปดินอยู่แทบบาท

คนสุดท้ายนั้น โอบหมายเข้ามายังเบื้องปฤษฎางค์ของ
เจ้าหญิงยามาระตี ผู้ขณะที่กำลังประทับอยู่บนหลังม้า
แลรวบรวมม้าซึ่งกำลังแตกตื่นทั้งหลายเข้ามาหวังจะมอบให้แก่
พวกของนาง ทูษยันต์เผ่นออกไปยืนรอรับอยู่ทางหนึ่งก่อนแล้ว
แลมองเห็นเหตุการณ์นั้นโดยถนัด จอมทัพกบิลพัสดุ์กระซอก
ขวานสั้น อันเป็นอาวุธประจำตัวของเวชยันต์อนุชา แลยืดมาได้
ขณะที่นายโจรนอนสลบอยู่ เจียดเงื้อขึ้น ขว้างไปสุดกำลัง
ขวานเดี๋ยยธีย์ปลิวไปด้วยศักดานุภาพของจอมณรงค์
เลือดมีลักชะ เจียดพระเศียรยามาระตีไปจนเวฐนะที่โพกพัน
ศีระของนางขาดปลิวกระจายเป็นผงแล้วจึงลอยแวบเข้าไปสู่
ใบหน้าของทมิฬผู้ควมม้าสวนคมขวานรูกไล่เจ้าหญิงมาทาง
เบื้องหลัง ใบหน้าของนักรบดำแถบหนึ่งปลิวหลุดหายไปพร้อม
กับใบขวาน แลร่างกายก็พลิกคว้างลงมาดินร่ำ ๆ เป็นที่
อเนจอนาถอยู่กับพื้น

สุดสิ้นไปหมดในระลอกแรกห้าคนซึ่งทะยานเข้ามาถึง
ใจกลางกองทัพบิลพัสดุ์

ทุกคนเผ่นขึ้นหลังม้าเรียบร้อย แลทมิฬได้ฟันฝ่ารูกไล่
เข้ามาได้อีก

ทั้งหมดควบบะบึงโผนสวนออกไป พร้อมกับสภาพของ
การโรมรันพันตูเป็นพัลวัน กำลังของทมิฬอีกเหิมกระหายเลือด
เป็นยิ่งนัก ได้เข้าโจมตีอย่างดุเดือดแลทรหด ปานกระแสน
เชี่ยวถาเข้าทำลายทำนบกั้น ไซ้ทหารม้าเหยียบย่ำบุกกระหน้า
เข้ามาเป็นลำดับแรก กบิลพัสดุ์ซึ่งมีกำลังน้อยกว่า แลยังมีอยู่ใน
ขบวนที่เข้มแข็งพอจะต่อต้านกับการจู่โจมเป็นพายุสลาตันของ
ชนเผ่าดำเช่นนี้ ก็เกิดระส่ำระสายอลเวงไปหมดทั้งกองทัพ
บางส่วนได้ถล่มเข้าไปรุกรบอยู่ในพลทมิฬ แลบางส่วนก็
แตกพายเป็นช่องโหว่ปล่อยให้ทมิฬเข้ามาเหยียบย่ำบุกทะลุ
อยู่ในค่ายพัก ลักษณะของการสัประยุทธ์ที่टनाประหนึ่งกองทัพ
ที่ถูกการปล้น โดยปราศจากระเบียบ

ทฤษัณต์พอทอดพระเนตรเห็นสภาพของการรบที่
แวดล้อมพระองค์อยู่ถนัด ก็คะเนได้ในพระทัยทันทีนั้นว่า
ทมิฬถือโอกาสเข้าโจมตีกองทัวกบิลพัสดุ์ แลหมายใจจะทำลาย
ให้ย่อยยับ โดยเอาพลซึ่งมีมากกว่าเป็นหนึ่งต่อห้า ทั้งนี้
ก็ด้วยจุดประสงค์ที่จะตัดกำลังของสหราชอาณาจักร โดยมียอม
ให้กองทัพของกบิลพัสดุ์เข้าไปรวมกับกำลังส่วนใหญ่ได้

และในยามที่กบิลพัสดุ์อยู่โดดเดี่ยว ห่างไกลจากการช่วยเหลือของกำลังส่วนใหญ่ นั้น ย่อมเป็นการสะดวกตาย ที่จะทำลายเสียตามเล่ห์ศึก ประหนึ่งแยกไม้ไผ่ออกจากกอ นำมาหักทำลายเสียทีละลำ ย่อมจะเป็นผลมากกว่าที่จะใช้กำลัง โหมหักเอาทีเดียวทั้งกอ

แผนการที่จะทำลายล้างแสนยานุภาพของกบิลพัสดุ์นี้ ย่อมมีเค้าเงื่อนมาแต่ครั้งการยุยงให้ชนเผ่าภิลล์ เข้าทำการ ขัดขวางการเดินทางมาตลอดทางแล้ว แลโอกาสสุดท้าย ยามเมื่อกองทัพกบิลพัสดุ์จวนจะได้บรรจบกับกำลังส่วนใหญ่ ของสหราชอาณาจักรนี้ ทมิฬก็ต้องตัดสินใจเข้าโจมตีหวังจะ ทำลายให้พินาศเด็ดขาดลงไป

ลักษณะการของกำลังรบฝ่ายของตน เปรียบได้ด้วย น้ำอันมีจำนวนน้อย แลฝ่ายตรงข้ามเป็นอัคคีแรงฤทธิ์ อันมากกว่า

เล็งเห็นยุทธนาการอันมีแต่จะเสียเปรียบได้เช่นนั้น ทุษยันต์ก็เร่งกลยุทธ์โดยให้เปลี่ยนแปลงทันที เปาเขาขึ้นเป็น อาณัติสัญญาณเรียกให้ทหารของตนซึ่งกระจายออกเปะปะ โดยมีเป็นระเบียบนั้น เร่งตีบุกบันเข้ามารวมกันเป็นกลุ่มก้อน

ยังที่มันแห้งเดิมแลสั่งตัดกำลังที่ฮึกเหิมรุกไล่ข้าศึกออกไป
นอกเขตนั้น ให้คุมเชิงอยู่ในเขตอันเป็นของตน

อันแผนศึกของทมิฬนั้น ชอบที่จะก่อความปั่นป่วนอลเวง
ขึ้นในฝ่ายอารยัน แลให้ทหารกบิลพัสดุ์ทั้งหลายแตกกระจาย
แยกออกจากกัน เพื่อรุกล้อมไล่ฆ่าฟันกำจัดลงเสียโดยง่าย
โดยส่งกองทัพม้าอันแข็งแกร่งบุกเข้ามายุ่งอย่างท่วมท้น ได้ผลเพียง
ชั่วระยะแรกซึ่งสามารถจะตีทะลุทะลวงเข้ามาจนถึงใจกลาง
กองทัพ แต่ครั้นเมื่อทฤษณะเสด็จออกทำศึกเคียงคู่กับราชอนุชา
อันบังเอิญเข้ามาติดอยู่ในข่ายแห่งความจำเป็นที่จะต้องร่วมรบ
ด้วย แผนเดิมของทมิฬก็สิ้นผลลงในทันที

เหล่าทหารที่ฮึกบุกเข้ามาหลงอยู่ในใจกลางกองทัพ
กบิลพัสดุ์อันดับแรก ถูกฝ่ายกบิลพัสดุ์โอบอ้อมไว้อย่างแข็งแรง
แลเข้ารุกรบฆ่าฟันล้มตายร่อยหรออย่างรวดเร็ว

เพียงครู่ใหญ่ ทหารกบิลพัสดุ์ก็สามารถจะรวมกันได้ติด
แลเริ่มจะออกรุกไล่สัประยุทธ์อย่างเป็นระเบียบขึ้น ผลัดกันรุกรบ
แลผลัดกันถอยร่น โดยยันตรึงอยู่บริเวณทุ่งราบมีป่าใหญ่
แลเชิงสิงขรรอบด้าน การโรมรันในระยะต่อมาจึงทวีความ
เข้มข้นดุเดือดขึ้นเป็นอเนก ในเมื่อฝ่ายอารยันตั้งตนได้ติด และ

มีขวัญดีขึ้นโดยการเสด็จนำทัพของทุขยันต์...ผู้มีร่างกาย
แดงฉานไปด้วยเลือดของริปูแลพระหัตถ์ทั้งสองกวัดแกว่ง
ศัสตราวุธห้าห้านับนั้เกล้าไฟรี ดุจจักรนารายณ์ที่ผันไปในกลาง
กลุ่มมอสร

ส่วนเวชยันต์นั้น อุปมาหนึ่งพญาแรดป่าที่เคี้ยวหนามไผ่
เป็นรักษาหาร ยิ่งมองเห็นโลหิตหลังทะลักนองอยู่ในสมรภูมิ
แวดล้อมแลเสียงสรรพาวุธที่ดังแซ่สนั่นประสานกัน ก็ยิ่งบันดาล
ความคะนองฤทธิ์ขึ้นเป็นลำดับ โลดแล่นเข้าใส่ปัจฉามิตรที่ขวาง
อยู่เบื้องหน้าด้วยความกระหายเลือดโดยมิเลือกหน้า

ทัสสยผู้เฝ้าตามติดอยู่เบื้องปฤษฎางค์ได้เปล่งเสียง
ตะโกนร้องเตือนเชษฐากลาง ให้คำนึงถึงชีวิตทหารอารยันฝ่าย
กบิลพัสดุ์ด้วยเกรงนายโจรจะแผลงสำคัญผิด ตรงเข้าฆ่าฟัน
แม้กระทั่งฝ่ายของทุขยันต์เอง

เมื่อนั้นเวชยันต์จึงเขม้นหมายไปยังสีของผิวเป็นสำคัญ
มุ่งพิฆาตเช่นฆาตกรบด่าอันมองเห็นอยู่โดยง่ายแต่เดียว
บุกบันหันหลังประชิดกับทุขยันต์ พลังก็แผดเสียงสรवलสนั้น
ก้องแลปราศรัยเจรจาอยู่กับเชษฐาใหญ่โดยคะนอง

หัตถ์ขวาระชับดาบของเจ้าหญิงมาณวิกา

หัตถ์ซ้ายกุมหอกที่ยึดมาได้จากทมิฬ

ครั้นแล้วอาวุธทั้งสองก็มีสภาพประหนึ่งไฟประลัยกัลป์
รุกไล่สังหารทมิฬแตกพ่ายกระเจิงออกไปโดยมีอาจจะร่อนหน้าติด

บางครั้งความคะนองแลหยาบหยามของนายโจร ที่มีอยู่
ประดุจไฟสุ่มในอุระ ได้ฟาดฟันศีรษะของทมิฬกระเด็นหลุด
จากบ่าพลันใช้หอกเสียบศีรษะนั้นไว้อย่างว่องไว แล้วตัวดียว
เข้ามาใส่ทุษยันต์พร้อมกับสรวลก็กก้อง

“ข้าพเจ้าจะส่งไปให้ท่านนับที่ละหัว!!”

จอมเดียรฉัตร ตะโกนก้องมาอย่างฮึกเหิมขีดสุด

“ระวังตัว เวชยันต์!”

ทุษยันต์แผดพระสุรเสียงตะโกนเตือนไป พร้อมกับชัด
พระแสงหอกในพระหัตถ์เฉียดชอกศอกของเวชยันต์เพียงองคุลี
นายโจรสะบัดกายเบนม้วนผ่านกลับไป ก็มองเห็นนายทัพทมิฬ
ผู้หนึ่งเงื่องาดาบใบใหญ่ขึ้นสุดล้ำ แลเตรียมที่จะฟาดฟันมายัง

เคียร์ของตน แต่ก็ยังตาเหลือกค้างอยู่เช่นนั้น เพราะหอกของ
ทุษยันต์พุ่งเข้าเสียบยอดดอกเสี้ยวก่อนหน้าเพียงพริบตาเดียว

นายโจรโยนหอกของตนในหัตถ์ไปให้แก่ทุษยันต์แทน
แลกระซอกด้ามหอกจากทรวงอกทมิฬผู้นั้น ใช้บาทถิเบียน
กระเด็นลงไปจากหลังม้า ปลายหอกของทุษยันต์แดงฉาน
ไปด้วยเลือดเมื่อเวษยันต์ติงกลับมาได้ และแล้วก็ทิ่มแทงเข้าสู่
ทรวงอก แลแผ่นหลังของปัจจามิตรคนต่อๆ ไปอีก

ทัสสยุนั้น พันตูอยู่ทางด้านซ้ายของทุษยันต์ มิสามารถที่
จะห้ามนั้นบนทอนศัตรูลงได้เยี่ยงเชษฐาผู้ชำนาญการศึกทั้งสอง
นอกจากจะใช้วิชากลแลความว่องไวของตน นำตัวหลีกหลบ
อันตรายไปอย่างหวุดหวิดจวนเจียน แต่ถึงเช่นนั้นก็ตาม
ดาบของทัสสยูกียังดีมเลือดทมิฬแดงฉานไปทั่ว

ดุสิตานั้น มิได้คำนึงถึงอันตรายทั้งสิ้น เตือนม้าให้สืบ
ตามหลังทัสสยูไปติดๆ คอยป้องกันคนรักของนางไว้ โดย
มิคำนึงถึงชีวิตตนเอง เพราะยอมทราบว่า...ทัสสยุมิเกรียงไกร
ในเชิงอาวุธเช่นเชษฐาทั้งสอง การจักโหมอยู่กลางศึกเช่นนี้
ย่อมจะเกิดอันตรายขึ้นโดยง่าย

ส่วนยามาระตีแลมาณวิกานัน ทูษยันต์รับสั่งให้ทหาร
ฝีมือกรรจก่องหนึ่งรายล้อมเป็นเกราะกำบังไว้ มียอมให้ข้าศึก
คนใดบุกบันเข้ามาถึงพระองค์ แลได้พลอยเคลื่อนไหวอลเวง
ไปในกระแสดลื่นแห่งการฆ่าฟันนองเลือดนั้นด้วย

เวชยันต์นั้น พอเหลือบเห็นยามาระตีแลมาณวิกาอยู่ใน
ที่ป้องกันอันดี แลวางใจจากอันตรายได้ ก็สิ้นกังวลในทันที
รุกรบเคียงข้างทูษยันต์อยู่เพียงครู่หนึ่ง ก็เตือนม้าให้ตะลุย
เหยียบย่ำไปกลางพลหมิพ โดยทิ้งทูษยันต์แลทสสุไวัเบื้องหลัง

เซษฐาแลอนุชาทั้งสองมองเห็นเช่นนั้น มีความเป็นห่วง
ยิ่งนักพยายามจะฟาดฟันติดหลังเวชยันต์เข้าไป แต่คลื่นนักรบ
ผิวดำได้บัดบังภาพของเวชยันต์ไว้หมดสิ้น สังเกตเห็นแต่เพียง
ช่องทางที่เวชยันต์แทรกกายหายเข้าไปในนั้น เกิดการ
ระส่ำระสายอลเวงไปทั่วแลแขนขา ศีรษะของปวงทมิพ ปลิวว่อน
กระจายขึ้นไปในอากาศ ดูราวกับใบมีดคมกริบที่ฟันฝ่าเข้าไปใน
ดงหญ้าคา ไม่นานนัก ก็มองมิเห็นภาพนรสิงห์ผู้มาเลือดนั้นอีก

จอมเดียรถิย์ผู้ยังชีพอยู่ด้วยการผลาญชีวิต แลถือเสมือน
หนึ่งเป็นอาหารเอมโอชะอันจะขาดเสียมิได้ บัดนี้ แผ่นผางดอยู่
กลางมนุษย์ผิวดำ แผลสิงหนาทคำรามสะท้านก้องอย่างคะนอง

ฤทัยแลตรงเข้าขยี้รูปด้วยฤทธาานุภาพ ซึ่งประหนึ่งอังคารเทพ
จะประทานมาให้ นักรบทัพที่ประดังรายล้อมอยู่ พอมองเห็น
นายโจรได้ถนัดพร้อมทั้งได้สดับกัมปนาทแห่งเสียง ก็จำได้ทันที
ว่า สิงหราชแห่งสงครามที่แผ่นผางาดอยู่กลางวงล้อมในขณะนี้
คือเวชยันต์ จักรพรรดิโจรเดิรถียซึ่งพวกตนเคยรู้จักฤทธิ์ดี

ขณะที่เกิดความอัศจรรย์ว่า เวชยันต์เข้ามาร่วมอยู่ใน
ศึกนี้ได้อย่างไร ก็บังเกิดความขวัญเสียขึ้นพร้อมกัน
พากันแตกกระจายออกเป็นช่อง ปล่อยให้นายโจรย่าตะลุย
เข้าไปเป็นทาง พร้อมทั้งร้องบอกกันเอ็ดอึงให้ทราบว่ เวชยันต์
บุกเข้ามาใจกลางกองทัพ นายทัพนายกองฝ่ายทัพที่มีฝีมือดี
หลายคน ได้ควบม้าแหวกทหารเข้ามาร่วมมือกันหวังที่จะ
สกัดจับ

นรสิงห์เขม้นเนตรอันขุนมัวเป็นด้วยสีเลือด จับจ้องไปยัง
นักรบฝีมือดีของฝ่ายดำด้วยความพยายามใจ พอเข้าประชิด
ประจันหน้าก็ทะยานเข้าใส่โดยสนุกมือ หวดซ้ายหวดขวา
รบรอบตัวเป็นจักรผัน นายทัพทัพพเหล่านั้นมีอาจจะต้านดิดได้
ที่ไหวทันก็แตกกระจายเร่งหลบหน้าปลีกหนีไปโดยเร็ว ที่หนี
มิทันก็ถูกผลาญประหนึ่งต้นหยวกหรือวัชพืชรื้ออันหาประโยชน์

มิได้ ล้มตายลงเพียงมีก็จิตใจที่อาวุธต่ออาวุธประสานกัน
มีมีผู้ใดจะคงทนขวางเบื้องหน้าได้นาน

ระหว่างการยำเหียบไปบนซากศพของพลทมิพนั้น
เวชยันต์แผดตะโกนเรียกลูตา ผู้เป็นประมุขของชนเผ่าดำ
ร้องท้าทายให้ออกมาเผชิญกันตัวต่อตัว แลก็บุกบั่นเที่ยวตาม
ค้นหาลูตาไปจนทั่ว จะพบพานจอมทมิพก็หาไม่ได้ ยิ่งประหลาด
ฤทัยนัก เข้มมองดูศึกแวดล้อมก็รู้แน่ว่า คงจะสุดสิ้นลงเสีย
โดยง่ายแลนั้นปลายอาจจะยุติลงด้วยความพินาศของกองทัพ
กบิลพัสดุ์เป็นแม่นมั่น เพราะกำลังพลของฝ่ายทมิพเหนือกว่า
กบิลพัสดุ์อยู่หลายเท่า

คงมีอยู่เพียงหนทางเดียวเท่านั้น คือความให้พบตัวลูตา
เสียก่อนหน้าที่ไพร่พลของทั้งสองฝ่ายจะทำการสู้รบต่อไปจนถึง
วาระสุดท้าย การเอาชนะอยู่เหนือลูตาได้ ก็ย่อมเท่ากับว่าเอาชนะ
อยู่เหนือกองทัพทมิพทั้งหมดโดยราบคาบ

อันไพร่พลมหาศาลของพวกทมิพที่โจมตีเหียบขยี้
กองทัพกบิลพัสดุ์ในครั้งนี้นั้น อย่าว่าแต่เพียงกำลังไพร่พล
ปลีกย่อยของกบิลพัสดุ์อันมีเพียงหยิบมือเลย แม้กองทัพ
สหราชอาณาจักรทั้งสิ้นก็น่าที่จะบังเกิดความหนักใจ เมื่อได้

เผชิญกับกำลังมากมายดุดมดปลวกเช่นนี้ ทมิฬได้มีการคำนวณ เป็นอันดีแล้วว่าจะมีการเสี่ยง หรือเสียเปรียบแต่อย่างใดเลย ในการที่ถือโอกาสโจมตีกองทัพฝ่ายกบิลพัสดุ์เสียในครั้งนี้

เวชยันต์ความหาตัวลูตาทูอยู่หลายตลบโดยมองมิเห็น แม้แต่เงา นอกจากสีหน้าอันดูร้ายเหี้ยมเกรียมของนักรบเผ่าดำ ที่ประดังประเดเข้ามา จะทำให้นักรบตายกลาดเกลื่อนจนเมื่อยมือ เช่นไรก็มีวันหมดสิ้น

นายโจรย่าผ่านไปกลางศึก จนกระทั่งได้ย้อนกลับมาถึง ทูษยันต์แลทาสยุซึ่งกำลังรบนักรบอยู่...เป็นจำนวนถึงสองรอบ เมื่อผ่านมาถึงก็ตรงเข้าร่วมมือรุกรบอยู่เคียงข้างเสียครึ่งหนึ่ง พร้อมทั้งตะโกนก้องปราศรัยกับเชษฐาอนุชาทั้งคู่เพื่อเตือนให้ ทราบ แต่แล้วมินานนักก็โลดแล่นล้าหน้าเลยหายออกไปอีก ด้วยความคะนองมือเช่นนั้นแล

รังสิมันต์ลอยสูงขึ้นทุกระยะ แผลเปลวสว่างจ้าร้อนแรง ลงมาอาบยุทธภูมินองเลือด เกิดประกายระยิบระยับประหนึ่ง มองผ่านไปใ้ในตาของนรกลันดาป การประจัญบานยังดำเนินไป อย่างดุเดือดมิมีท่าทีว่าจะยุติลงได้ ชีวิตของทั้งสองฝ่ายต่างก็

ล้มตายลงทับถมแผ่นดินกลายเป็นที่เหยียบย่ำของเหล่านักรบ
ซึ่งยังมีชีวิตอยู่เพื่อการเข่นฆ่าราวีต่อไป

สุริยายิ่งแผดแสงร้อนแรงขึ้นเพียงใด ก็เหมือนจะเพิ่ม
ความเหี้ยมโหดทารุณของนักรบทั้งสองฝ่ายขึ้นเพียงนั้น

เวชยันต์ควบขี่ม้าบังคับให้โลดแล่นเข้าไปท่ามกลาง
มวลอริราชชนนัศตรชาติกันเป็นพาหนะล้มลงขาดใจตายไป
ต่อหน้าด้วยความเหน็ดเหนื่อย จะทำให้เกิดความอ่อนกำลัง
ย่อท้อก็หาไม่ แมตตนเองเสียหลักเพราะม้าล้มลงไปนอนกลิ้งอยู่
กับพื้น ท่ามกลางผีเท้าม้าเหยียบย่ำไขว่สับของปรปักษ์
ที่มุ่งหมายเข้ามาอย่างจะฉีกเนื้อก็คงโรมรันสัประยุทธ์เป็นทรหด
ฆ่าศัตรูบนหลังม้าได้คนหนึ่งแลแย่งม้าทมิฬได้ก็เผ่นโผนขึ้นหลัง
เหยียบทะยานรุดหน้าต่อไปมิหยุดยั้ง

ในครั้งนี้ นรสิงห์เขม้นหมายไปยังบรรดานายทัพสำคัญ
ของทมิฬซึ่งมีเขาสัตว์เลขขนนกหลากสี ประดับเป็นเครื่องหมาย
ให้เห็นอยู่บนศีรษะ มิได้สนใจที่จะฆ่าฟันพวกไพร่พลให้เมื่อยล้า
อีกต่อไป ขับม้ามุ่งตรงเข้าไปเลือกเฉพาะนายทัพสำคัญ
แล้วจู่โจมเข้าผลาญเสียเป็นลำดับ ผู้ที่จะรอดอยู่ได้คือผู้ที่รีบ
ขับม้าตะลุมหนีไปเสียให้พ้นจากทิศทาง นีกอัสจรรยไจอยู่

ครามครันว่า...ลูตาจอมทมิพหายไ้ปอยู่หนใดเสีย จึงมีประสบ
พบพาน

ลำดับนั้น สังเกตไปทางกลุ่มซุลมุนอิงมีด้านขวา
เห็นทหารอารยันของทุษยันต์แตกพ่ายมิเป็นสำ ญกฆ่าฟัน
ล้มตายลงราวใบไม้ร่วง นายทัพทมิพผู้หนึ่งควบขี่อยู่บนม้า
สีหมอก ดูเป็นสง่า พวงพี แลเต็มไปด้วยอำนาจ ทั้งม้าแลคน
ทมิพผู้นั้นปักชนนกลสีแดงอยู่บนศิระะ ที่ลำคออันอวบใหญ่
แข็งแรง ประดับไปด้วยเขี้ยวเสือแลลูกปัดหลาก ๆ สี นำหน้า
ไพร่พลทมิพทั้งหลายไล่พันทหารกบิลพัสดุ์แตกกระจายออก
มิสามารถที่จะต้านตีด มือหนึ่งถือง้าวใหญ่ใบขาวเป็นมันวะวับ
ด้วยแสงตะวัน อีกมือหนึ่งถือหอก การรบก็คล่องแคล่วฉับไว
แลฉกรรจ์นัก เห็นเพียงพริบตาเดียวก็รู้แจ้งว่าเป็นผู้มีฝีมือ
ในการรบเยี่ยมยอด ขณะที่รุกไล่ขยี้ทหารอารยันซึ่งแตกมิเป็น
ขบวนนั้น ก็แผดเสียงส่ำทับขวัญราวกับฟ้าผ่า เร่งให้ไพร่พล
ของตนตามติดหลังเข้ามา ซึ่งมีมีนักรบผิวดำคนใดจะสามารถ
ตามบุรุษท่าที่จะเป็นผู้นำทัพนั้นได้ทัน

เมื่อแรก เวชยันต์อุทานออกมาอย่างปราโมทย์ สำคัญว่า
จะต้องเป็นลูตาที่ตนควานหาอยู่ แต่แล้วก็ยิ่งฉงนนัก บุรุษมีฝีมือ

เยี่ยมเผ่าทมิฬผู้นั้นหาใช่ลูตาไม่ ด้วยมีร่างกายใหญ่โตฉกรรจ์กว่าลูตา แลยังอยู่ในวัยที่หนุ่มกว่า บัดนี้ยามเมื่อนายโจรเฟ่งพิศไปด้วยหลากใจมองดูประหนึ่งพญากาสรบ้ำเลือดอยู่ท่ามกลางฝูงแกะ

เพียงครู่เดียว ขณะที่ขั้วม้าบุกเข้ามาใกล้จนเกือบประชิด เวชยันต์ก็จำได้ในทันทีว่า บุรุษชาตินักรบเผ่าทมิฬผู้นั้น... คือโมหะลาล บริวารแขนขวาของลูตาจอมทมิฬนั่นเอง

ลักษณะที่โมหะลาลปักชนนกลีแดงอยู่บนศีรษะเช่นนี้ ส่อให้เห็นชัดว่า เป็นแม่ทัพคุมมาโดยเด็ดขาดแทนลูตา

นายโจรโผนม้าเข้าประจันหน้าโมหะลาลในทันทีนั้น พร้อมทั้งตะโกนร้อง

“เฮ้ย! โมหะลาลสหายแก้ว!!”

แม่ทัพทมิฬโจมพ้นคอนายทหารฝ่ายกบิลพัสดุ์ คนสุดท้ายศีรษะกระเด็นปลิวไป แล้วหันขวับมาทางเวชยันต์ ในทันทีพร้อมทั้งเฒ่าม้าเข้ามาด้วยนัยน์ตาอันขุ่นไปด้วยเลือด แต่แล้วพอมองเห็นนายโจรได้ถนัด ก็เบิกตาด้วยความอัศจรรย์ใจเป็นล้นพ้น ชะงักลงในฉับพลันนั้น

“โจร! นั่นท่านเองดอกหรือ?”

โมหะลาลร้องทักทายมาด้วยเสียงอันดัง สำแดงความประหลาดใจยิ่ง แล้วยกมือโบกไปทางเบื้องหลัง ทหารทมิฬซึ่งกำลังฮึกเหิมไล่ฆ่าฟันอาชญาชนอยู่ หยุดการสู้รบชั่วขณะ

“ข้าเอง!”

สีหน้าอันดุตันเหี้ยมเกรียม แลเประเปื้อนไปด้วยคราบโลหิตของโมหะลาลปรากฏรอยยิ้มส่ายสะบัดขึ้น ยกก้าวขึ้นเสมือนจะเป็นการคารวะ กล่าวต่อมาด้วยเสียงแหบห้าว

“โอ!...ปีติใจข้านัก ที่ได้พบกับท่านอีกโดยบังเอิญเช่นนี้ แต่จงนใจข้านัก ไยท่านจึงเข้ามาร่วมในการยุทธ์ครั้งนี้ด้วย?”

“ข้าติดอยู่ในกองทัพบกบิลพัสดุ์แห่งนี้ ในระหว่างการล้อมรบของพวกเจ้า!”

โมหะลาลยังมีสีหน้าแสดงความประหลาดใจเพิ่มขึ้น

“ท่านติดอยู่ในกองทัพบกบิลพัสดุ์แห่งนี้! เป็นความจริงหรือ ท่านถูกจับได้ในฐานะเชลยกระมัง เช่นนั้นก็เหมาะที่สุดแล้ว

เคียงม้าเข้ามาข้างข้างเกิด และเราจะได้ฆ่าฟันไอ้พวกอารยันให้
สนุกมือต่อไป!”

พร้อมกัน โมหะลาลก็แหงนหน้าขึ้นหัวเราะออกมาสนั่น

เวษยันต์เริ่มตกอยู่ในฐานะลำบากใจยิ่ง เป็นการแน่นอน
ที่สุดแล้ว โมหะลาลเกิดการเข้าใจผิดขึ้นแลชักชวนให้ตน
เข้าเป็นพวก เพื่อรบกับกองทัพกบิลพัสดุ์อีกทอดหนึ่ง เพราะ
ทมิฬย่อมจะรู้แก่ใจดีอยู่ว่า...โจรเดิรถึภัยกับทหารอารยันทุกฝ่าย
ย่อมเป็นศัตรูสำคัญซึ่งกันและกัน

ตนเองในยามนี้เล่า มิได้รบกับพวกทมิฬด้วยความหมาย
ที่จะเข้าข้างอารยันแม้แต่สักนิดหนึ่ง หากแต่เพื่อทฤษยันต์
คนเดียว เพราะความจำเป็นอันเลื่องเลื่องมิได้เท่านั้นประการหนึ่ง
ก็มีความหวังที่จะได้ทมิฬมาเป็นพวกอยู่แล้ว โดยแผนการที่จะ
ขับเคี่ยวกับอารยันต่อไปในอนาคต

เมื่อฟังคำเจรจาอันสำแดงถึงความเป็นมิตรของโมหะลาล
เช่นนั้น ก็นั่งอึ้งไปครู่

เสียงโมหะลาลร้องชักชวนมาอีกอย่างมีไมตรีจิตว่า

“จะล้งเลอยู่ไยเล่า เวชยันต์ บัดนี้โอกาสที่ท่านจะผลาญพวกอารยันได้มาถึงแล้ว เคียงข้างข้าเข้ามาเถิด เสร็จสิ้นการผลาญไอ้พวกสุนัขชาวเหล่านี้แล้ว เราจะได้ร่วมสนทนากันให้สมกับที่มีได้พบกันมานาน และลูตา...นายของข้า ก็คงจะปิติยิ่งในการที่จะได้พบท่าน”

“ขณะนี้ ลูตาอยู่ไหน?”

นายโจรร้องถาม

โมหะลาลใช้ปลายง้าวอันอาบเลือดชี้ข้ามไปทางเทือกเขาทางซ้ายมือ อันเป็นฝั่งตรงข้ามกับผาสิงห์คำรน

“นายของข้าหยุดพลร่อยหลังเขาโน่น สั่งให้ข้าคุมทัพมาทำลายกองทัพของกบิลพัสดุ์เสีย ขณะนี้ข้าเป็นแม่ทัพปฏิบัติกิจนี้แทน”

เป็นความจริงเช่นที่เวชยันต์คาดไว้แต่แรกทุกประการ กองทัพทมิฬที่ไล่ยี้กองทัพทฤษณ์ต์อยู่ในขณะนี้ หาใช้มีลูตาคุมมาไม่ คงให้เพียงโมหะลาลรับหน้าที่ โดยแบ่งกำลังมาทำการเท่านั้น กองทัพอันเป็นกำลังส่วนใหญ่ของทมิฬ จะต้องคอยชุมนุมฟังข่าวอยู่ยังหลังเขาภูนั้น แลมันใจว่า จะอย่างไรเสียโมหะลาล

ก็ต้องเอาชัยชนะต่อทฤษฎันต์ได้ ด้วยมีกำลังเหนือกว่ามากมาย และตัวโมหะลาลเองก็มีฝีมือเยี่ยมยอด เป็นที่ไว้วางใจแก่ลุตตาจอมทมิฬยิ่งนัก

เมื่อได้ตัดสินใจ โดยรักษาสัจจะที่ตนได้ให้ไว้แก่ทฤษฎันต์แล้ว นายโจรจึงร้องออกไปว่า

“โมหะลาล! ข้าขอร้องสิ่งหนึ่งจากเจ้า จะได้หรือไม่?”

“ท่านประสงค์อันใด?”

“ขอให้เจ้าจงหย่าทัพออกไปเดี๋ยวนี้ ปล่อยกกองทัพกบิลพัสดุ์ให้พ้นจากการโจมตีไปสักครั้งหนึ่ง”

โมหะลาลถึงกับเหลือกตาด้วยความอัศจรรย์ใจจนสุดที่จะบรรยาย จ้องมองดูเวชยันต์มิกะพริบตา

“โจร! ข้าเกือบจะมีเชื้อโสตของข้า ในการที่ได้ยินคำเจรจาเช่นนี้จากท่าน”

“เลิกทัพกลับไปเสีย แลบอกลุตตาด้วยว่า นี่เป็นการขอร้องเพียงครั้งเดียว จากสหายเวชยันต์!”

แม่ทัพทมิฬพุงนงอยู่เป็นเวลาจิตใจใหญ่

“เวชยันต์ ข้ามีอาจจะเข้าใจอันใดเลย ท่านผู้กระหาย
เลือดอารยันอยู่ทุกขณะจิต บัดนี้ได้กลายมาเป็นฝ่ายอารยัน
เสียแล้วเช่นนั้นหรือ?”

สีพักตร์ของนายโจรคล้ำเครียดลงอีก

“หาเป็นเช่นที่เจ้ากล่าวนั้นไม่ ข้ายังคงเป็นศัตรูคู่แค้นของ
อารยันทั้งหลายอยู่เช่นเดิม แต่เฉพาะในยามนี้ ข้าได้ให้สัจจะไว้
แก่ทุษยันต์ ผู้เป็นจอมทัพกบิลพัสดุ์ เพื่อหาทางแก้ไขให้กองทัพ
นี้หลุดพ้นจากการโจมตีของทมิฬเพียงครั้งหนึ่ง แลในฐานะที่ข้า
แลพวกเจ้าทั้งหลายเคยเป็นมิตรต่อกัน ข้าจึงขอร้องต่อเจ้า
เพื่อให้เห็นแก่ข้าสักครั้งหนึ่ง การที่พวกเจ้าจะทำสงครามฆ่าฟัน
อารยันนั้นหาใช่กิจที่ข้าจะต้องขัดขวางไม่ มีแต่จะสนับสนุน
แต่ขอให้ผ่านวาระนี้ไปเสียสักครั้งหนึ่งก่อนเถิด เจ้าเองก็ย่อมจะ
รู้แก่ใจอยู่ดีแล้วว่า ข้ามิเคยขอร้องสิ่งไรกับผู้ใดมาก่อน”

แม่ทัพทมิฬเอียงคอมองดูเวชยันต์อย่างปราศจากซึ่ง
ศรัทธา ครั้นแล้วก็หัวร่ออหาย

“โจร! ท่านเป็นอะไรไปเสียแล้ว มันมีใช้กัจฉไนต์ของท่านเลย ที่จะมาขัดขวางกองทัพทมิฬไว้ มิให้โจมตีกองทัพกบิลพัสดุ์ ขอให้ท่านเลิกใส่ใจเสียเถิด เมื่อท่านยังมีประสงค์ที่จะร่วมกับข้าเพื่อล้างผลาญกองทัพกบิลพัสดุ์ ก็จงเร่งปลีกตัวออกไปเสียเถิด ข้ายินดีที่จะเปิดทางผ่านให้แก่ท่านโดยสะดวก แลมีประสงค์จะเห็นยวรั้งไว้เลย”

เวชยันต์กระตุ้นม้าผ่านเข้ามาจนยืนอยู่เบื้องหน้าของโมหะลาลมีระยะห่างเพียงช่วงหอก

“ข้าต้องการรู้อย่างเดียวว่า พวกเจ้าจะยอมเลิกทัพกลับไปหรือไม่?”

ครั้งนี้สีหน้าอันยิ้มแย้มของโมหะลาลเริ่มจะเปลี่ยนแปลงไปอย่างน่ากลัว

“ข้าจะกลับไป ภายหลังจากกองทัพอารยันกองทัพนี้ เหลือแต่เพียงซากศพ!”

“เช่นนั้นดีแล้ว เจ้าจงทำข้าให้เป็นศพแรกสำหรับจุดประสงค์นั้น!”

นายโจรตัวตาดาบหวีว ผ่านไปหน้าของโมหะลาลจนต้อง
ผงะหลังออกไป

“...ก้าวมา โมหะลาล เจ้ากับข้ามาสู้กันตัวต่อตัวให้เป็น
ขวัญตาของทหารซึ่งแวดล้อมอยู่รอบกาย ณ บัดนี้เถิด!”

“เวชยันต์!”

แม่ทัพทมิฬร้องออกมาสุดเสียง ตาลุกโพล่งราวกับ
เปลวคบเพลิง

“ในท่านจึงมายืนหยัดให้แก่ศัตรูของท่านเองเช่นนี้
บอกข้ามาสักคำหนึ่งเถิดว่า ท่านกลับใจ...กลายเป็นทาสของ
อารยันไปแล้ว!”

“ข้าไม่มีอะไรจะเจรจากับเจ้ามากไปกว่าที่จะพูดว่า
จงถอยกลับไป หรือมิฉะนั้นก็จงก้าวเข้ามา เห็นหรือไม่ว่าในมือ
ของข้านี้คือดาบ มันเป็นดาบที่คมพอแก่การตัดหัวของเจ้า
แลทมิฬทั้งกองทัพ!”

เวชยันต์คำรามออกมาอย่างดุตัน แสยะฟันขาวเป็นเงา
อยู่ในแสงสว่างแจ่มจ้าแห่งดวงตะวัน เดือนม้าปรี่วิ่งเข้าไป

หมายจะประดาบกับโมหะลาล แต่แม่ทัพทมิฬชักม้าถอยกลับไป
คุมเชิงอยู่ทางหนึ่ง ยังมียอมที่จะต่อสู้ด้วย

“ข้ามิได้มีความเดียดฉันท์ใด ๆ ที่จะประอาธูรกับท่านเลย
เวชยันต์ แต่ขอให้ท่านบอกมาสักคำเดียวว่า ขณะนี้ท่านคือ
แม่ทัพของกบิลพัสดุ์?”

“ข้ามิได้เป็นแม่ทัพของพวกอารยันเหล่านี้ ข้ามีฐานะ
เป็นเพียงทหารเลวคนหนึ่ง ที่จะทำการรบจนลมหายใจสุดท้าย
เพื่อจะผ่านศึกนี้ไปเท่านั้น”

“ก็เช่นนั้นใครเล่า คือแม่ทัพ?”

“ทฤษยันต์จอมทัพเสด็จมาเอง”

“เช่นนั้นดีแล้ว ขอให้เป็นที่หน้าทีของทฤษยันต์จอมทัพแห่ง
กบิลพัสดุ์ ออกมาทำการต่อสู้กับข้าตัวต่อตัวนั้นเถิด”

เวชยันต์แค้นสรवलออกมา

“เมื่อเจ้าต้องการเช่นนั้นก็เป็นไรมิ แลยอมเป็นการดีแล้ว
ที่มิทำให้ไพร่พลของทั้งสองฝ่ายหมดเปลืองชีวิตไปโดยเปล่า
ประโยชน์ แต่ก่อนอื่นเจ้าจะให้สัจจะมาได้หรือไม่ว่า เจ้าจะต่อสู้

กับทฤษัณต์โดยตัวต่อตัวต่อหน้าไฟรพลทั้งสองฝ่าย อันมี
เงื่อนไขอยู่ว่า หากฝ่ายหนึ่งฝ่ายใดเพลียงพล้า ฝ่ายนั้นจะต้อง
ยอมแพ้หมดทั้งกองทัพ”

โมหะลาลยั่มอย่างมีเลศนัย กั้มศีระรับแ่มช้า

“ข้ายอมตกลงตามสัญญาข้อนี้ ไหนเล่าที่ว่าทฤษัณต์
จอมทัพนั้นอยู่หนใด ข้ามิเคยได้รู้จักเห็นหน้าค่าตามาก่อนเลย
อยากให้เห็นจอมทัพแห่งกบิลพัสดุ์นัก รบกันจากเข้าจนใกล้
เที่ยงอยู่รอมร่อ กั้มิเคยเห็นผู้นำทัพแต่สักครั้ง ลูตาพร้าเตือนข้า
หนักหนา ให้ระมัดระวังผู้นำแห่งกองทัพกบิลพัสดุ์ผู้นี้ให้จงหนัก
กิตติศัพท์ภษาว่าผู้มีฝีมือแลวิทยายาคมเยี่ยมยอด ข้าก็อยากจะ
ได้พบคนดีมานักแล้ว”

“ข้าจะนำทฤษัณต์มาพบกับเจ้าเดี๋ยวนี ก่อนอื่น เจ้าจงสั่ง
ทหารของเจ้าให้หยุดทำการโจมตีลงเสียก่อนอย่างเด็ดขาด”

โมหะลาลหวัระะหืออยู่ในล้าคอ เผยอริมฝีปาก
อันหนาเทอะเผยพันซี่ใหญ่ ซึ่งโผล่ออกมาประจุเขี้ยวอสูร
แล้วโบกมือแ่มช้าไปทางเบื้องหลัง พวกทมิฬพลดเขาควาย
ออก ยกขึ้นเป่าเป็นเสียงยาว ดังก้องไปทั่วบริเวณอันเป็น

ยุทธภูมิ เพียงครู่เดียวจากการเป่าเขาจับต่อ ๆ กันไปนั้น
สภาพการรบราฆ่าฟันกันก็ค่อย ๆ ยุติลง ต่างฝ่ายต่างถืออาวุธ
คุมเชิงประจันกันอยู่เบื้องหน้า เตรียมพร้อมที่จะโจนเข้าใส่กันอีก
ในเวลาใดเวลาหนึ่ง

ทั้งสองฝ่ายสามารถที่จะเข้าใจถึงการพักรบชั่วคราว
เพื่อการเจรจาของผู้นำทัพ โดยสัญญาณเสียงเป่าเขานั้น

เวชยันต์ ควบม้าผลจากโมหะลาล บ่ายหน้ากลับมายัง
ทุษยันต์ซึ่งประทับอยู่เคียงข้างทัสสยุด้วยความประหลาด
พระทัยในการขอพักรบของพวกทมิฬโดยทันที

“กองทัพทมิฬในครั้งนี้มีโมหะลาลเป็นแม่ทัพ คุณมาแทน
ลูตา ตัวโมหะลาลมีความประสงค์ที่จะขอต่อสู้กับท่านตัวต่อตัว
โดยมีข้อตกลงว่า หากท่านเป็นฝ่ายปราชัย ทหารกบิลพัสดุ์
จะต้องยอมให้ปลดอาวุธอ่อนน้อมหมดทั้งกองทัพ แต่หากว่า
โมหะลาลปราชัย ทมิฬจะยอมหย่าทัพกลับไปโดยดี ท่านจะมี
อันใดขัดข้องหรือไม่?”

นายโจรร้องบอกความแก่เชษฐามา

ทฤษัณต์ได้สตับัเซ่นนั้ก็มีความประหลาดพระทัย
และยินดีเป็นยั้งนัก เพราะย้อมจะเห็นประจักษ์แจ้งอยู่ว่า
การสู้รบกับทมิฬโดยใช้กำลังทั้งสินเข้าโถมนั้นย้อมจะมีผลเสีย
ฝ่ายเดียว แลตนเองก็มีความประสงค์เซ่นนั้นอยู่ก่อนแล้ว จึงตรัส
ตอบโดยเร็ว

“เป็นการดียั้งแล้วสำหรับข้อเสนอของทมิฬเซ่นนั้น บัดนี้
โมหะลาลอยู่ไหนเล่า?”

“โมหะลาลได้ร่อท่านอยู่แล้วยังเนินสูง อันมีธงแมงมุม
โบกสะบัดมองเห็นอยู่มีห่างไกลนักนั้น ท่านจงตามข้าพเจ้ามา
เถิด”

เวชยันต์ชักม้านำเสด็จทฤษัณต์ไปในวาระนั้น โดย
มีทัสสยุ ดุสิตา มาณวิกา ยามาระตี แลกองทหารรักษาพระองค์
แวดล้อมตามเสด็จไปด้วย ทัสสยุนั้นมีความฉฉนเป็นกำลัง
ขับม้าเคียงเซษฐาจากกลาง ถามว่า

“โมหะลาลได้ทำทายมาเป็นเซ่นนั้นจริงหรือ?”

“เป็นความจริง!”

“เหตุใดเจ้าพี่จึงมีทำการต่อสู้อย่างแทนให้แก่เจ้าพี่ทษยันต์
ในทันทีที่โมหะลาลทำมา”

“โมหะลาลต้องการที่จะต่อสู้แต่เฉพาะผู้นำของกองทัพนี้
เท่านั้น พี่หาใช่ผู้นำของกองทัพนี้ไม่ แลก็หาใช่ใครอื่นทั้งสิ้น
นอกจากทษยันต์เพียงคนเดียว”

เพียงครู่เดียว เวชยันต์ก็นำเสด็จจอมทัพกบิลพัสดุ์เข้ามาใน
ท่ามกลางทหารของทั้งสองฝ่ายซึ่งคุมเชิงกันมันอยู่นั้น ถึงยัง
ตำแหน่งซึ่งโมหะลาลยืนมารอคอยอยู่อย่างเป็นสง่า ภายใต้ร่ม
ธงแมงมุมอันเป็นสัญลักษณ์แทนตัวของลุดา ผู้เป็นประมุขใหญ่
ของเผ่าทมิฬ

“โมหะลาล บัดนี้เจ้าได้เผชิญกับจอมทัพแห่งกบิลพัสดุ์
ดังประสงค์แล้ว”

นายโจระโกนกองไป แลชักม้าเลี้ยวห่างไปเสียทางหนึ่ง

โมหะลาลเลื้อบเขม่นไปเห็นทษยันต์ แลทสสยุยีนม้า
เคียงข้างกัน ประจันอยู่เบื้องหน้า มีระยะห่างพอประมาณ

เช่นนั้นก็ถึงแก่ตะลึงงันไปด้วยความพิศวงล้นพ้น กะพริบเนตรถี่
อยู่เป็นเวลานาน จ้องพักตร์ทุษยันต์ ทัสสยุ แล้วหันมาพิศดู
นายโจรเวชยันต์ผู้หนึ่งกอดอุระอยู่บนหลังม้าห่างไปอีกทางหนึ่ง
ครั้นแล้วก็ร้องออกมาด้วยความอัศจรรย์ใจ

“มหัศจรรย์จริง! นีดาข้าผาดไปหรือไฉน สามารถจะ
มองเห็นท่านแบ่งภาคออกไปได้ทั้งสามตำตาวอยู่เช่นนี้ เวชยันต์
นี่ท่านใช้เล่ห์มายาศาสตร์เช่นไรมาหลอกข้า”

ทุษยันต์ก้าวม้าล้าออกไปเบื้องหน้า ด้วยพระอาการ
อันสงบเยือกเย็น แยมัธสรวลให้แก่โมหะลาล

พลางปฏิสันถารว่า

“ดูรา โมหะลาล ท่านมิได้พบกับมายาศาสตร์หลอกลวง
ใดๆ ดอก บุคคลผู้มีใบหน้าแลร่างกายละม้ายเหมือนกัน
จนเกือบจะเป็นคนคนเดียวกันนั้น มีอยู่สามคนในแผ่นดินพิภพนี้
คือนายโจรเวชยันต์ผู้ยืนม้าอยู่โน้น ทัสสยุผู้อยู่เบื้องหลังข้า
แลตัวข้าเองทุษยันต์กษัตริย์แห่งกบิลพัสดุ์ผู้นำของกองทัพนี้
ที่ท่านปรารถนาจะได้พบ! ข้าขอขอบใจท่านนัก ที่มีน้ำใจ

เป็นชาติชายชาตรีโดยแท้ มิปล่อยให้ไพร่พลของทั้งสองฝ่าย
หมดเปลืองไปโดยเปล่าประโยชน์”

“ท่านหรือ คือทุษยันท์จอมทัพ?”

แม่ทัพทมิฬขมวดคิ้วร้องถามมาอย่างแคลงใจ

ทุษยันท์ก้มเศียรรับโดยละม่อม

“จงเชื่อเถิดว่า มิมีการผิดตัวไป”

โมหะลาลหันไปพิศดูใบหน้าของสามมิลักขะอีกครั้งหนึ่ง
แล้วแผดเสียงหัวเราะออกมาสะท้อนก้องประหนึ่งจะส่ำทับขวัญ
ดวงจ้าวสันในมือพื้นอากาศหวีดหวน่าสยองอยู่ไปมา

“ข้าได้สดับนามของท่านมานานแล้ว แต่มิเคยรู้จักตัว
แลมิเคยคิดมาก่อนว่า ท่านจะมีลักษณะมิผิดอันใดไปจาก
นายโจรเวชยันท์ ข้ายังมีบุรุษหนึ่ง นามว่าทัสสยุซึ่งยืนอยู่
เบื้องหลังท่าน ณ บัดนี้ ประหลาด! ท่านทั้งสามเป็นพี่น้อง
ฝาแฝดกันหรือไฉน?”

“ถูกแล้ว เราเป็นพี่น้องกันทั้งสามคน แม้จะแตกต่างกัน
ไปคนละสภาพ”

ทัสสยุรีบตอบมาแทน ก่อนที่ทุษยันต์ หรือเวชยันต์จะตอบเช่นไร

แม่ทัพทมิฬหนึ่งไปครุอย่างมีสร้างจณน ครั้นแล้วจึงหัวเราะรำคองจ้าว ขับม้าออกมาเผชิญอยู่เบื้องหน้าทุษยันต์

“ทุษยันต์ บัดนี้ท่านคงจะได้เห็นแล้วว่า กองทัพของท่านแลตัวท่านเอง อุปมาหนึ่งลูกไก่อยู่ในกำมือข้า หากจะบีบก็คงจะตาย ข้าเองก็มีได้มือริบขาดหรืออาฆาตแค้นเรื่องอะไรกับท่านมาก่อน เท่าที่เข้าใจดีที่สุดท่านครั้งนี้ ก็เพราะมีประสงค์ที่จะให้ท่านเคลื่อนทัพเข้าไปรวมกับสหราชอาณาจักรของพิษณุมหาราชยังทุ่งพยุหคิรินสาฟากโน้นเท่านั้น เมื่อท่านได้รู้จุดประสงค์ของข้าแล้วเช่นนี้ ก็จงยกทัพกลับคืนไปแสวงหาความสุขยังกบิลพัสดุ์แห่งท่านเสียเถิด ความสวัสดิ์จะเป็นของท่านแลไพร่พลทั้งหลาย ดีกว่าที่จะมาพินาศล้มตายเสียหมดสิ้น เพราะหวังที่จะไปรวมกับสหราชอาณาจักร”

ทัสสยุแลเวชยันต์ ได้สดับคำเจรจาอันสำแดงถึงความดูแคลนโอหังของโมหะลาลเช่นนั้น ก็บันดาลโทสะเหลือที่จะกล่าว แทบจะเผ่นออกมาเด็ดศีรษะของแม่ทัพทมิฬก่อนที่จะเจรจาจบประโยค ยืนม้ากัณฑ์จ้องถ่มยิงอย่าง

เคียดแค้นแสนสาหัส แต่ทุษยันต์คงแยมโหษฐ์ด้วยพระทัยเย็น
เช่นเดิม เพราะเจนอนุญในเล่ห์กลเป็นอันดี ส่วนดุสิตานั้น ให้เกิด
ความคันมือคันปากเป็นยิ่งนัก ร่ำ ๆ ที่จะเตือนม้าให้เผ่นออกไป
ประจันหน้าโมหะลาลแทนทุษยันต์ แต่ยังเกรงพระราชอาญาอยู่
สู้ระงับอารมณ์ฉุนเฉียวกักริมฝีปากหนึ่งอยู่กับที่ เจ้าหญิง
มาณวิกาแลยามาระตือรือร้นก็อยู่ในลักษณะเดียวกัน

แม่ทัพทมิฬผู้นี้ ลักษณะท่าทีโอหังลำพองยิ่งนัก
มิถกัจฉกรรจ์แต่เพียงด้านอาวุธตายเดียว แม้ฝีมือในเชิง
เยาะยั่วหยาบหยามเพื่อก่อให้เกิดโทสะแลไร้สติแก่ฝ่ายตรงข้าม
ก็ชำนาญอยู่ ทุษยันต์ทรงรู้เท่าทันเพทุบายทุกกระบวน
เตือนม้าศึกที่ทรงอยู่เบียดกระแจะเข้ามาปะทะสีข้างม้าของ
โมหะลาลชวนเซไปเล็กน้อย

“ท่านจะหยุดกองทัพกบิลพัสดุ์นี้เสียได้ ก็ต่อเมื่อท่านได้
หยุดลมหายใจของข้าแล้ว แทนการใช้ฝีปากใดของท่าน ณ บัดนี้
จงใช้อาวุธเถิด!”

โมหะลาลยื่นม้า แหงนหน้าขึ้นหัวเราะสำรวลสนั่น
เสมือนจะเต็มไปด้วยความขบขันอยู่ครู่หนึ่ง หลอกล่อให้ทุษยันต์
ตายพระทัย อันเวษยันต์นั้น รู้นิสัยเล่ห์กลของทมิฬดีอยู่ ขยับจะ

ร้องเตือนเซษฐาให้ระวังพระองค์ แต่แล้วก็ชะงักเสียมิได้ปริโอษฐ์
ประสงค์ที่จะให้ทุษยันต์ได้เผชิญกับอริราชศัตรูโดยยุทธธรรม
พร้อมมูลทุกประการ

ครั้นแล้ว จีบพลันนั่นเอง โดยความรวดเร็วประหนึ่ง
สายฟ้าแลบ แม่ทัพทมิฬแผดเสียงทวาดก้องมาพร้อมกับโผนม้า
เข้าโจมตี หมาลงไปกลางพระเศียรของทุษยันต์ โดยมีมีการ
สำแดงกิริยาเตือนให้ทราบล่วงหน้าถึงอุบายจู่โจมนั้น

ทุษยันต์เป็นผู้ซึ่งปราศจากความประมาท ได้ระมัดระวัง
ตนอยู่ทุกขณะแล้ว กลยุทธ์แบบล่อให้ตายใจของโมหะลาลจึง
ปราศจากผล จอมทัพกบิลพัสดุ์เตือนม้าทรงให้เดินเบี่ยงไป
ทางซ้ายเพียงเล็กน้อย คมจ้าวของโมหะลาลที่จ้วงลงมาจึงแหวก
อากาศเฉียดพระวรกายไปอย่างน่าทศนา

โมหะลาลมิได้เสียหลักแต่อย่างใด เพราะตนเองก็ย่อม
เตรียมอยู่แล้ว แต่ทุษยันต์สะบัดม้ากลับ ฟาดสวนด้วยสันดาบ
กระบะเกราะหนังสัตว์ของแม่ทัพทมิฬดังสนั่น ความแรงที่
กระหน่ำลงมา ทำให้โมหะลาลเอียงวูบไปทางหนึ่ง

บัดนั้น เสียงโห่ร้องของไพร่พลทั้งสองฝ่ายก็สนั่นอึงอล
นักรบทั้งสองเผ่ามิได้สนใจอยู่กับการปองสังหารกันโดยสิ้นเชิง
เพราะต่างก็หันมาเพ่งตื่นเตนอยู่กับการต่อสู้กันเยี่ยงชาติชาติรี
ระหว่างผู้นำของทั้งสองฝ่าย พวกกันตื๋วล้อมเข้ามาด้วยความ
กระหายที่จะได้ยล

ต่างฝ่ายประจันหน้า ยันกันอยู่ในระยะประชิด ส่งเสียง
อึงมี้ด้วยความคึกคะนองสนุกใจ เร่งเร้าให้การต่อสู้
ประหัตประหารกันตัวต่อตัวนั้นดำเนินไปอย่างดุเดือดถึงขีดสุด

ทมิฬผันกลับมาอย่างฉับไว โจมเข้าต่อติดฟาดฟัน
ทุษยันต์ด้วยพลังปานกาสร โดยมีประสงค์ที่จะให้ตั้งตัวติด

ทุษยันต์ในระยะแรก ปิดป้องไว้ได้หมดทุกขวบว
นแลโต้ตอบไปบ้าง สักตมิให้โมหะลาลรุกไล่ประชิดติดพันนัก
พลางก็หลอกล่อเพื่อยังดูเชิงกลยุทธ์เพื่อหาช่องทางที่จะเอาชัยต่อ
ทมิฬเสียโดยเร็ว

ไม่นานนัก ก็สามารถประจักษ์ในทุกขวบวณยุทธ์ของ
ปรปักษ์ อันโมหะลาลผู้นี้ มีพลังกายแข็งแรงแลมั่นคงสม่าเสมอ
มิได้ถอยไปเลย แม้จะหักโหมสักเพียงใด สมยิ่งที่จะเป็นนักต่อสู้

ผู้นำกองทัพทมิฬ ชื่นเชงในการใช้อาวุธเล่า ก็มีได้อ่อนหัด ไร้ฝีมือพอที่ศัตรูจะขย่ำกลืนกินเสียโดยง่าย ทว่าเป็นตรงข้าม เพราะเต็มไปด้วยความชัดเจน ชำนิชำนาญ ส่อให้เห็นชัดว่า ผ่านศึกมาตลอดอายุ การควบขี่ม้าก็เป็นเลิศ ยากที่จะหาใคร เทียม สามารถพลิกแพลงในการควบขับไปได้ต่าง ๆ นานา เพื่อหาโอกาสได้เปรียบในกลยุทธ์ ไหวพริบปฏิภาณก็มีอยู่พอ ไม่ว่าจะจู่โจมรุกไล่หรือล่าถอยป่ายเปี่ยงแพรวพราวไปด้วย เล่ห์กลอันยอกย้อนพร้อมมูล ทั้งย้วยเหยียบหยันโยโยไป พร้อมสรรพ ขณะที่โรมรันสัประยุทธ์ติดพันกันอยู่ มิหนำยังมี เกราะหนังสัตว์หุ้มห่อไว้ตลอดทั้งกายป้องกันอาวุธที่จะพุ่งเข้า สัมผัสผิว มิตรชิดจนแทบจะหาช่องว่างมิได้

ประการหนึ่งที่เป็นอุปสรรคสำคัญยิ่งแก่การที่จะพิชิตนั้น ก็คือ ความเป็นผู้มีสติสัมปชัญญะอันดีของโมหะลาล แม้ทัพ ทมิฬผู้เข้มแข็งกร้าวแกร่งผู้นี้ มิมีความประมาทเป็นอาวุธสำหรับ สังหารตนเองเลย!

ทুষยนต์คงสำรวมพระสติเยือกเย็นอยู่เช่นเดิม มิได้หลวม พระองค์ให้แก่การหยอกยั่วใด ๆ ของโมหะลาล แลก็มีได้ใช้

พระกำลังในทางหักโหมใดๆ ทั้งสิ้น ทำการรบประจันหน้า
เปี่ยงซ้ายย้ายขวา ค้นหาช่องทางที่จะสอดอาวุธเข้าไปสังหาร
โมหะลาลให้จงได้

คมอาวุธของทั้งสองฝ่ายประสานกันตั้งอยู่เป็นระยะ
พังสยงชนทุกครั้งทีกระทบเกิดไฟแลบบาดนัยน์ตา ดวงสุริยาที่
แผดแสงกล้ำอยู่บนศีรษะสะท้อนรัศมีลงมาจับคมดาบวูบวาบ
ยามเมื่อคู่ศึกทั้งสองกวัดแกว่งเพื่อปิดป้องแลฟาดฟัน ระคนกับ
เสียงหายใจหอบของม้าที่โลดแล่นเข้าใส่กัน แลเสียงฝีเท้าม้าที่
ย่ำชอยอยู่กบพื้นแผ่นดิน เหนือแตกจับกีบเป็นมันระยิบ

ครั้งหนึ่ง ทูษยันต์ชักม้าวกเวียนซ้ายของโมหะลาล ล่อให้
ฟาดฟันอย่างคะนองมือ ครั้นแล้วโดยฉับพลัน ก็เหวี่ยงม้าแสนรู้
สะบัดกลับ วกขวาพร้อมทั้งเบียดเข้าชิด สะบัดดาบลงสู่เบื้องต่ำ
หมายบริเวณท้องของโมหะลาล ทมิพร้ายคำรามออกมาอย่าง
เกรี้ยวกราด ชักม้าเบนตาม แล้วควงง้าวสั้นมัดดาบของทูษยันต์
ผ่านพ้นไปอย่างหวุดหวิด

ฉับพลันนั่นเอง เกราะหนังทางตำแหน่งชอกคอด้านขวา
ของโมหะลาลก็เผยอหลวมออกให้เห็นช่องว่าง อันเป็นเป้าหมาย
สำคัญเพียงแห่งเดียวที่ทูษยันต์จะสังหารเสียได้ จอมทัพ

กบิลพัสดุ์มีความปราโมทย์พระทัยยิ่งนัก แสร้งหลอกล่อ เพื่อดูรอยเผยอของเกราะอยู่อีกหลายครั้ง ครั้นแล้วก็มีความ แน่พระทัยว่า...โอกาสแห่งจังหวะที่จะสังหารโมหะลาลเสียได้ อยู่เพียงหลอกล่อให้เกราะเผยอแลสอจดปลายหอกอันเรียวแหลม เข้าไปยังตำแหน่งช่องว่างจำกัดนั้นเพียงหนทางเดียวเท่านั้น

คะเนแล้วเช่นนั้น ก็เตือนม้าศึกเข้ารบรุกประชิดติดพัน เป็นพัลวันฟาดฟันรุกรกระหน่ำทั้งซ้ายแลขวา เป็นที่หวาดเสียว ยิ่งนัก พยายามจะให้โมหะลาลหลวมตัวเปิดช่องว่างตำแหน่งนั้น ขึ้น คมจ้าวของแม่ทัพทมิฬก็ฉวัดเฉวียนโฉบเฉี่ยวอยู่รอบ พระวรกายหูดหวิดจวนเจียนที่จะตีลงมาอย่างมั่งสา การต่อสู้ ทวีความดุเดือดทรหดขึ้นตามแสงอันแผดกล้าเป็นลำดับของ ตะวันเที่ยง เสียงโห่ร้องของไพร่พลทั้งสองฝ่ายก็ยิ่งดังสนั่นขึ้น ทุกขณะอย่างตื่นเต้นเร้าใจ

โมหะลาลเข้าคลุกอยู่เป็นครุใหญ่ มิเห็นจะเพลี่ยงพล้ำ พลาดทำให้แก่คมจ้าวของตน ก็ชักม้าเลี้ยวห่างออกมา แล้วกระซอกหอกสั้นประจำม้าขึ้นถือไว้อีกมือหนึ่งปรี่ดิ่งเข้าใส่ ทุษยันต์ด้วยอาวุธสั้นสองมือ

จอมทัพกบิลพัสดุ์รับรองปกป้องด้วยความระมัดระวัง
พระองค์อย่างยิ่งยวด ด้วยพระแสงดาบเพียงเล่มเดียว แลก็
เต็นม้ออกห่าง

เวชยันต์โยนหอกในหัตถ์ของตนไปให้แก่เชษฐาใหญ่
ในทันทีเมื่อเห็นโมหะลาลใช้อาวุธทั้งสองมือ แลได้จิ้งหะเมื่อ
ทุษยันต์ถอยห่างออกมาคุมเชิง

ทุษยันต์ใช้พระหัตถ์ซ้ายรับหอกเวชยันต์ไว้ได้ กระชับไว้
ในพระหัตถ์ อันเป็นเวลาเดียวกับที่ทมิฬสะอึกเข้ามาโถมแทง
สุดเหี้ยม ทุษยันต์ใช้พระแสงปิดปลายหอกเงออกไปจาก
พระองค์ได้แล้ว ตวัดด้ามหอกในพระหัตถ์ซ้ายฟาดถูกแสกหน้า
โมหะลาลดังสนั่น ผงะกลับออกไปด้วยความเจ็บปวดแลโทสะ
อันบันดาลถึงขีดสุด

พิษพิโรธทำให้โมหะลาลแผ่นเข้ามาอีก ด้วยสติอันเริ่มจะ
สูญเสียไปเพราะโทสจริต ลำดับนั่นเอง เป็นโอกาสอันงามของ
ทุษยันต์ที่จะหลอกล่อไปทางเบื้องซ้าย รบหมุนรอบตัวของ
โมหะลาล แม่ทัพทมิฬหลงกล หมุนม้าตาม ไส้เถาโถมเข้าใส่
โดยมิอรั้ง ทุษยันต์แยมสรวลอยู่ในพระทัย ล่อให้โมหะลาล
ตายใจสนิทแล้วก็ชักม้ากลับเบี่ยงเข้าใส่ทางด้านขวา

โมหะลาลหม่นตามอีกครั้ง!

จิ้งหะวะนั้นเองเกราะได้เผยออก...กลายเป็นช่องว่างขึ้น
ด้วยการเอี้ยวตัวอย่างปัจจุบันทันด่วนของโมหะลาล

ทุษยันต์เดือนม้า โถมเข้าทะลวงแทงเป้าหมายที่รอคอย
อยู่ก่อนแล้วนั้นทันที คมหอกของทุษยันต์ชำแรกเข้าไปใน
ระหว่างรอยแฉับของเกราะอันมองเห็นจุดว่างอยู่เพียงนิดเดียว
และแล้วก็เต็มลึกลงสู่ลำคอของโมหะลาล สลักดังจนมิได้!!

แม่ทัพทมิฬผู้เกรียงไกรสะดุ้งสุดกาย นัยน์ตาเหลือกถลน
จ้องจ้องอยู่ในอาการหวาดเสียวนั้น มิได้มีเสียงใด ๆ หลุดลอด
ออกมาจากปากแม้แต่คำหนึ่ง มื่อยังคงกำจ้าวแลหอกเงียดเงื่อ
อยู่เช่นเดิม

จิ้งหะวรวดเร็วปานสายฟ้าติดต่อกันนั้น ทุษยันต์โถมพัน
ตามติดมาด้วยพระแสงดาบ ตัดคอโมหะลาลกระเด็นหลุดไปจาก
ป่าแลใช้หอกเสียบศีรษะ ซึ่งกำลังลอยอยู่กลางอากาศนั้น
ติดปลายหอกชูขึ้น ร่างอันไร้ศีรษะของโมหะลาลนั่งอยู่บน
หลังม้า ปล่อยโลหิตให้จับเป็นฝอยส่งกลิ่นคาวคละคลุ้ง เป็นที่
สยดสยองอยู่ครู่หนึ่ง ก็ร่วงหล่นลงไปดินดุกดิกอยู่กับพื้น

ปล่อยม้าศึกของตนให้วิ่งแยกไปยืนสะบัดขนร้องก้องอยู่ทางหนึ่ง
แลศึกระยะที่เสียบติดปลายหอกทุษยันต์ ก็แลบลิ้นปลิ้นตากระตุก
เป็นที่น่าหวาดเสียว มองเห็นปรากฏชัดแก่สายตาของไพร่พล
ทั้งสองฝ่ายซึ่งบัดนี้เจียบสังัดราวกับปราศจากชีวิต ตะลึงจับจ้อง
ดูความปราชัยโดยอเนจอนาถของโมหะลาล

และแล้ว...เสียงทหารอารยันก็ให้สนั่นพื้นปฐพี ด้วยความ
ยินดีปรีดาในความมีชัยของจอมทัพ

พริบตานั่นเอง ธนูดอกหนึ่งจากฝ่ายทมิฬก็พุ่งตัดมาใน
อากาศตรงดิ่งเข้าหาทุษยันต์ โดยมีมีการทำนายได้ล่วงหน้า
จากบรรดาทหารฝ่ายกบิลพัสดุ์ ซึ่งกำลังปลาบปลื้มปิติในโชคชัย
ขณะนี้

เวษยันต์นั้นเจนอยู่กับสันดานของชนเผ่าทมิฬดีอยู่แล้ว
จึงสามารถมองเห็นเหตุร้ายได้ทันการณ์ กระตุ้นม้าเผ่นโผนออก
สกัดหน้าทุษยันต์ แล้วฟันธนูดอกนั้นขาดออกเป็นสองท่อน
กระเด็นลงไปหล่นอยู่กับพื้น ก่อนหน้าที่จะวิ่งเข้าเสียบวรกาย
ของทุษยันต์เพียงเศษของระยะเวลาแห่งอดีตใจ พร้อมกับตะโกน
ก้อง

“ทุษยันต์! ทมิพผิดสัญญาที่ให้ไว้แก่เราแล้ว ระวังตน!!”

ยังมีทันจะขาดเสียงของเวชยันต์ ทหารเผ่าดำก็ฮือขึ้น
อย่างเกรี้ยวกราดโกรธแค้น ตรงเข้าไปใส่ขี้อายอาร์ยันเป็น
ตะลุมบอน

ครั้นแล้วสงครามนองเลือดก็พลันอุบัติต่อไปอีก โดยการ
ไร้ซึ่งสัจจะใดๆ ของฝ่ายทมิพ ยิ่งมองเห็นชัดอยู่ว่าแม่ทัพของตน
เสียที่ต้องเสียหัวให้แก่ทุษยันต์โดยง่ายเช่นนั้น ก็ยิ่งทวีความ
ขุ่นแค้นอาฆาต ตรงเข้ารบต่อไปอย่างมีคำนิ่งถึงชีวิต หมายถึงจะ
พิฆาตกองทัพกบิลพัสดุ์ให้วอดวายลงทั้งสิ้น ส่วนมากได้รู้กัน
เข้ามาห้อมล้อมทุษยันต์อย่างกระหึ้นกระหือ หมายถึงจะสังหาร
เสียให้จงได้ บ้างก็ถอยออกไประดมยิงด้วยธนู จ้องที่จะเอา
พระชนมชีพของกษัตริย์หนุ่มแห่งกบิลพัสดุ์แต่เพียงผู้เดียว
แต่เวชยันต์ ทัสสยุ แลทหารฝ่ายอาร์ยันได้หนุนเนื่องเข้ามายัน
ไว้อย่างทันการณ

การสู้รบโรมรันจึงเป็นไปอย่างโหดเหี้ยมทารุณสุดที่จะ
ประมาณ ทุษยันต์มีความหนักพระทัยเป็นที่ยิ่ง ด้วยทราบดีอยู่
ว่าทมิพเป็นเผ่าที่แข็งแกร่งในการรบยิ่งนัก มิมีความพรั่นพรึง
ระย่นย่อต่อความตายอย่างใดเลย แม้จะฆ่าฟันย่อยยับลง

กายกองกับปฐพีให้เห็นชัดอยู่ ก็ยังประดังประเดกันเข้ามา
ราวกับฝูงมด บังเกิดความห่วยใยทหารของตนยิ่งนัก
ด้วยมีอาจจะแลกชีวิตกับเหล่าทมิฬได้ เพราะจำนวนไพร่พลที่
มากกว่ากันเหลือที่จะประมาณ

ตรียอยู่ในพระทัยระหว่างที่ห้าหั้นเข่นฆารอบด้านนั้นว่า
เห็นที่จะต้องจัดทหารมีฝีมือจำนวนหนึ่ง ดีฝ่าการล้อมรบของ
ทมิฬออกไปขอกำลังของฝ่ายสหราชอาณาจักรมาช่วยเหลือ
เสียเป็นแม่มนั้นด้วยเหลือวิสัยที่จะรบศึกทมิฬได้ ครั้นเหลือบไป
ยังภาพของการซุลมุนโกลาหลรอบด้าน ก็มองมิเห็นกองทหาร
ติดตามใดๆ ของตนเลย นอกจากเวชยันต์ ทัสสยุ แลดุสิตา
เท่านั้นที่รบอย่างบ้าเลือดเคียงข้างอยู่

ทหารเหล่าอื่นๆ ก็สับสนปนเปไป มิเป็นระเบียบในกลุ่ม
ของการฆ่าฟันดุเดือดนั้น มองเห็นสีขาวเป็นหย่อม ๆ ที่ถูก
กลุ่มมูมอยู่กลางสีดำอันหนาแน่น

ทัสสยุควงอาวุธปะปะอยู่เคียงข้างเชษฐาทั้งสองด้วย
ความอึดอัดในหฤทัยอยู่ครู่หนึ่ง ก็ดีฝ่าแตกแยกมาทางหนึ่ง
เพียงคนเดียว อาศัวยวิทยาภลเป็นเครื่องบุกเบิกทาง ฝ่ามาใน
กลุ่มอันดุร้ายกระหายเลือดของพวกทมิฬ ดุสิตานั้นคอยเขม่น

มองคนรักของนางอยู่แล้ว เห็นทัสสยุปลีกตัวแยกจากเวชยันต์ แลหุชยันต์ไปเช่นนั้น ก็มีความฉงนแลห้วงกังวลยิ่งนัก เกร็งประหัดประหารประบักษ์ที่กีดขวางเบื้องหน้าล้มตายลง เกื่อนกล่น แล้วควบม้ารุดไล่หลังทัสสยุมาติด ๆ คอยช่วย ป้องกันสรรพอาวุธของเหล่าทมิฬที่จะประดังมายังทัสสยุไว้

สังเกตเห็นทัสสยุพยายามที่จะตีหักออกไปนอกวงล้อม อย่างทรหด ก็ยิ่งให้พิศวงอยู่คราครัน จะตะโกนเรียกยับยั้งไว้ ก็กระทำมิได้ เพราะสรรพสำเนียงแห่งการฆ่าฟันกลบเสียงอันใด ทั้งสิ้น ตัวนางเองก็ยังมีสมารถจะไล่มาเคียดทัสสยุได้ทัน ออกตามติดไปเบื้องหลังโดยทิ้งระยะห่างกันประมาณห้าช่วง ม้าเฟ่น

มินานนัก ทัสสยุก็ฝ่ากลุ่มการกลุ้มรุมด่านสุดท้ายออกมา ได้ จูงม้าทมิฬอันว่างเปล่าอีกม้าหนึ่งควบลีวผละออกจาก ยุทธภูมิไปอย่างมิดิตชีวิต มีทหารทมิฬสองคนควบม้ากวด ไล่หลังไปอย่างกระหายเลือด ดุสิตาปะทะอยู่กับทหาร กลุ่มสุดท้ายฟาดฟันแตกกระจายไปหมดสิ้นแล้ว จึงห้อยตะบิ้ง ไล่หลังไปอีกทีหนึ่ง ปลดคันธนูออกจากแผงม้า แลหยิบดอกศร

ขึ้นสายเล็งยิงไปยังทหารทมิฬทั้งสอง ซึ่งกำลังไล่ทัตสยุ
กระชั้นชิดเข้าไปอย่างจวนเจียนนั้นทันที

ธนูได้พุ่งเข้าเสียบแผ่นหลังของนักรบดำทั้งคู่ พลิกผิง
ร่วงลงไปจากหลังม้าหมดสิ้น ตัวนางจึงกวาดมาทันทัตสยุ

“ท่านจะผละไปไหน!”

นางตะโกนฝ่าเสียงเห่าม้าที่ย่ำสนั่นฝุ่นตลบไปกับพื้น

“ดูสิตาเอ๋ย พี่นี้มีฝีมือพอที่จะจับอาวุธขึ้นสู้รบกับ
พวกทมิฬช่วยเหลือเจ้าพี่ทุษยันต์ได้เช่นคนอื่นเขาดอก
แต่พี่ผละออกมานี้มีใช้ที่จะคิดหนีเอาตัวรอดด้วยใจขลาด
พึมพำเห็นแล้วว่า ทมิฬสับปลั๊กกลับกลอกนัก ไม่รักษาสัจจะที่ได้
ให้ต่อกันไว้ แม่ทัพฝ่ายแพ้ไปแล้วก็ยังฮึดตั้งต้นที่จะเข้าแก้แค้น
แลเห็นทีกองทัพกบิลพัสดุ์ก็คงจะประสบความหายนะเสีย
เป็นแน่แท้ ด้วยจำนวนพลที่น้อยกว่าโดยประมาณกันมิได้ เราจะ
ใช้ความซื่ออีกแต่เพียงผู้ที่เชื่อต่อเราเท่านั้น เมื่อมันคดมา...
เราก็ตองคดไป เจ้าจงคอยดูเถิด แม้พี่นี้ไม่มีฝีมือในการรบเลย
แต่พี่ก็จะยุติความบ้าเลือดของพวกทมิฬลงให้จงได้”

“ท่านจะมุ่งไปขอกำลังช่วยเหลือจากสหราชอาณาจักร
กระมัง?”

นางร้องถามมาด้วยความฉงนอีก

ทัสสยอุฮาโอบุรุ สรวลขึ้นด้วยเสียงอันดัง

“เฮฮ่า! ธุระอันใดที่พี่จะบายหน้าไปหาศัตรูให้เสียศักดิ์
ขัตติยวงศ์มีลักขะแห่งเราทั้งสาม”

“ก็แล้วท่านจะมีวิธีแก้ไขสถานใด?”

“ตามพี่มา และคอยดูด้วยตาเจ้าเอง!!”

ตอบมาเพียงเท่านั้น ทัสสยก็ลงแส้ม้าสุดขีดบังคับให้ม้าที่
ควบขี่อยู่วิ่งไปโดยสุดฤทธิ์ โดยมีดุสิตาเฝ้าเฝ้าตามไปติดๆ

จอมมาयरบายหน้าไปทางทิศใต้ของสมรภูมินองเลือด
ย่ำตะลุยเข้าไปในป่าทึบตอนหนึ่ง ดุสิตานั้นตามติดมาทุกระยะ
โดยมิยอมห่าง เมื่อถึงริมหนองน้ำอันเป็นบริเวณขึ้นอย่าง
อุดมสมบูรณ์ของวานชนิดหนึ่ง ทัสสยก็ตรงเข้ากระซวกทิ้ง
ใบว่านออกมาโยนส่งให้ดุสิตา สั่งโดยร้อนรนว่า

“ขยี้ไปพฤษานี้ ชโลมให้ทั่วตัวของเจ้า!”

ดุสิตาเต็มไปด้วยความงุนงง จะซักถามเช่นไร ทัสสยูกิมียอมตอบทั้งสิ้น นอกจากจะเร่งเร้ามาในคำสั่งเดิม นางจำต้องปฏิบัติตาม นำใบว่านนั้นมาขยี้เข้ากับร่างกาย ชโลมจนเขียวคล้ำไปหมดทั้งตัว ทัสสยูสรวลออกมาอย่างพึงพอใจ หุ่ยแลกระโดดขึ้นหลังม้าควบนำนางบ้ายหน้าย้อนมาทางทิศเหนืออันเป็นป่าอัมพวัน

พล่องเข้าแดนก็ชะลอฝีเท้าลงมาเป็นลำดับ จนกระทั่งมาหยุดสงบนิ่งอยู่ยังริมจอมปลวกใหญ่อันแวดล้อมไปด้วยป่ามะม่วงยืนต้นเรียงรายอยู่แน่นชนิด ตามกิ่งก้านสาขาห้อยย้อยเป็นทิวไปด้วยรวงผึ้งเหลืองที่จะคณานับ ผึ้งผึ้งนับโกฏิพากันเกาะบนรวงรังแลบินอยู่ขวกไขว่ ส่งเสียงมีร้องกระหึ่มก้องไปทั้งป่า โฉบเฉียวม้าของทัสสยู แลดุสิตานั้นถึงกับยืนม้าสะกดกลั้นลมหายใจอยู่กับที่ มิกล้าที่จะไหวกายให้เป็นที่ระคายฉยน์ตาของพวกผึ้งแต่อย่างใด ส่งสายตาอันตื่นเต้นมายังทัสสยูเหมือนจะถาม จอมมายาเกรงแยมโษษฐ์อยู่ในอาการเดิมเขม่นมองไปยังรังหีมาของผึ้งหลวงที่ห้อยย้อยอยู่บนกิ่งมะม่วงเบื้องหน้า เสมือนหนึ่งจะเป็นรังประธานของมวลผึ้งทั้งหลาย

บรรดาผึ้งที่อาศัยอยู่ในรังใหญ่นั้น แต่ละตัวก็มีความ
เติบโตใหญ่พองพีเป็นพิเศษเหนือกว่าผึ้งรังอื่นๆ แสงตะวันที่ส่อง
ลอดใบพฤษภลงมา กระแทกกับปีกของภมร มองดูเป็นเงา
มันระยับประหนึ่งสีเกศของดรุณีผู้มีผมอันงาม อันจำนวนผึ้ง
ที่อาศัยทำรังอยู่ในป่าอัมพวันแห่งนี้...มากมายเกินกว่าที่จะ
ประมาณได้

“นี่คือคลังน้ำหวานของพวกโจรเดิรภัย ผาสังห์คำรน!”

ทัสสยุกระซิบบอกกับดุสิตาแผ่วเบา

“พวกโจรพิทักษ์ผึ้งเหล่านี้ไว้เป็นเสบียงกรัง ให้พากันมา
ทำรังอาศัยอยู่ โดยมีได้รับกวนเลย และคอยป้องกันมิให้สัตว์อื่น
ใดเข้ามาแผ้วพานรังหวานผึ้งเลี้ยง มันจึงพากันมาทำรังอาศัยอยู่
เป็นดงอย่างเช่นที่เราเห็นอยู่นี้ โดยปกติวิสัยแล้วผึ้งเป็นสัตว์ที่
สุภาพ ไม่มีสันดานเกะกะระรานใครอย่างเช่นสัตว์ร้ายอื่นๆ เลย
เว้นไว้เสียแต่มันจะถูกรุกรานก่อน ซึ่งมันจะรวมกันต่อสู้อย่าง
พร้อมเพรียงแลอาฆาตแค้น จนกระทั่งชีวิตสุดท้ายโดยไม่มีวัน
ถอย!”

นางจ้องมองตุ้มผึ่งเหล่านั้น โดยมีสีน้ําก้นขา กระซิบถามว่า “ข้ามิเข้าใจอะไรเลย ท่านกล่าวกับข้าว่าจะแก้ไขกองทัพกลบิลพัสดุ์ให้พ้นจากการถูกเหยียบขยี้โดยพวกทมิฬ แต่ท่านกลับนำข้ามาตุ้มผึ่งของพวกโจรเดียรฉัตร”

ทศสยุมเหิมหัตถ์มาบีบต้นแขนของดุษิดาแผ่วเบา พร้อมทั้งรอยแย้มโอษฐ์อันพรราวไปด้วยเลนัย

“พี่จะวานให้กองทัพของผึ่งเหล่านี้ไปยุติสงครามบ้าเลือดในระหว่างทมิฬแลกลบิลพัสดุ์ อันมิมีใครสามารถจะยุติเสียได้ในขณะนี้”

ดุษิดาเบิกตาโพลงขึ้นอย่างอัศจรรย์ใจเป็นทวีคูณ

“ท่านจะใช้พวกผึ่งนี้ได้อย่างไร?”

ทศสยุมสรวยออกมาแผ่วเบา ลูบหัตถ์เข้าหากันอย่างยามฤทัยตอบว่า

“พี่ได้กล่าวแล้วว่า พี่มีฝีมือในการสู้รบ มิสามารถจะใช้อาวุธกับผู้ใดได้ นอกจากสิ่งเดียวคือมายาศาสตร์ อันเป็นวิทยาการคู่ชีพเท่านั้น บัดนี้เจ้าจะเห็นกับตาของเจ้าเอง

โดยมีพักต้องตอบโดยวาจาอย่างไร ดุสิตาเอ๋ย จงยืนม้าสงบอยู่ ณ ที่นี้ อย่าได้เคลื่อนไหวหรือกระโดดกระตาคเช่นไร จนกว่า พี่จะกลับมา แลมีต้องซักถามสิ่งใดอีกทั้งนั้น คอยปฏิบัติตาม แต่ประการเดียว ว่านที่เจ้าได้ชโลมลูบตลอดทั้งกายในขณะนี้ จะช่วยพิทักษ์เจ้าให้ปลอดภัยจากการขบต่อของฝูงผึ้ง ขอเพียง ให้เจ้าจงตั้งสติมั่นเถิด อย่าปกป้องหรือทำอันตรายใดๆ แก่ผึ้ง ที่จะบินมาหอมล้อมกายเจ้า ฤทธิ์ของว่านจะมีทำให้มันบังอาจ เข้าสัมผัสกายเจ้าได้เลย แม้จะบินตอมกลุ้มรุมเช่นไรก็อย่าได้ หวั่นกลัว”

ดุสิตาพยักหน้ารับคำด้วยใจระทึก!

ทศสยุก้าวลงจากหลังม้าโดยทันที ฝากม้าของตนเองไว้ กับดุสิตา แล้วจึงม้าของทมิฬที่นำมาด้วย เดินเข้าไปหยุดใต้ต้น มะม่วงอันเป็นรังของผึ้งหลวง...ประธานแห่งฝูงผึ้งทั้งหลาย จัดแจงปูหลังม้าด้วยใบพฤษภพอกที่จะเป็นเครื่องรองรับรังผึ้ง ได้แล้ว ก็ผูกม้าไว้โคนต้น ตนเองยืนสงบจิตสำรวมสติ โอมอ่าน มหาเวทอันเกรียงไกร ที่ได้รับประสิทธิ์ประสาทมาจากกูเวร ผู้เป็นทั้งบิดาเลี้ยงแลปรมาจารย์มายาศาสตร์ครบถ้วน ตามขบวนการเพื่อจะขอเบิกทางในลำดับแรกแล้วก็สูดอัสสาสะ

เต็มแรง สังเกตดูทิศทางลมเห็นอำนาจชัยให้ ก็โหนกายป็นปาย
ขึ้นไปบนต้นมะม่วงนั้นอย่างระมัดระวัง

ความสะเทือนน้อยๆ อันเกิดจากการไต่ของทัสสยุ ทำให้
ผึ้งยักษ์กระจายตัวออกจากรังเป็นระลอก แลร่อนลงมา
บินวนเวียนอยู่รอบกายทัสสยุ จอมมายากรมีสติอันแน่วแน่ มิได้
สนทนัยอยู่กับการห้อมล้อมของฝูงผึ้งเหล่านั้น คงไต่คืบคลาน
เข้าไปจนกระทั่งถึงรวงรัง แล้วดึงมีดสั้นจากกฤษฎีออกมาถือไว้
ในหัตถ์หนึ่ง ถือยามสำหรับรองรับผึ้งไว้อีกหัตถ์หนึ่ง สะกดกลั้น
ปัสสาสะอ่านมนตร์ปิดหมดทุกทวาร ครั้นแล้วก็ร้ายพระเวท
สะกดหัวใจภมรไว้ ขณะที่จรดมีดลงกับขั้วรวง รอวาระปลอด
ที่จะตัดรังลงสู่ยามที่เตรียมอยู่แล้ว

ดุสิตายีนม้าตะลิ่งดูอยู่เบื้องล่างด้วยอาการอันอกสั่น
ขวัญแขวนหวาดเสียวเหลือที่จะกล่าว เมื่อมองเห็นทัสสยุอุกอาจ
เข้าไปหมายจะตัดรวงผึ้ง โดยที่ฝูงภมรทั้งหลายพากัน
บินห้อมห้อมกายไว้จนมองดูเหมือนมีม่านดำมาคลุมกายทัสสยุ
เป็นการแน่นอน...ที่หากทัสสยุพลาดเพียงพริบตาเดียว
นั้นหมายความว่าวาระสุดท้ายแห่งชีวิต อันมิมีสิ่งใดจะทรมาณ
เท่า ร่างของจอมมายากรซึ่งร่วงลงมาสู่พื้นนั้น อาจจะเหลือแต่

เพียงโครงกระดูกด้วยการรุมกัดต่อของแมลงมีพิษ แม้ม้า
อีกสามตัวแลนางด้วยอีกคนหนึ่ง ซึ่งอยู่ในละแวกใกล้เคียง ก็คง
จะหนีไปไม่พ้นการมรณะสยอง

อ่านพระเวทครบสิ้นสามคาบ เป่ากำกับไปยังรังผึ้งไว้ได้
ระหว่างนั้น ดุสิตาหลับตาลงอย่างสยดสยอง ด้วยการมีอาจจะ
ทนดูต่อเหตุการณ์อันมีสิ่งใดบอกล่วงหน้าได้ อึดใจใหญ่
นางได้ลืมตาขึ้น เห็นทศสยูกิยามไต่ลงมาตามเดิม โดยมีฝูงผึ้ง
นับพัน บินวุ่นเวียนรอบกาย ส่งเสียงครางหึ่ม...แต่ไม่มีตัวใด
เข้าสัมผัสกายจอมมายากรเลย คงบินวนล้อมรอบกายอยู่เช่นนั้น

ทศสยูกิหวัรงผึ้งในยามเดินตรงไปที่ม้าทมิฬด้วยอาการ
เป็นปกติ ส่งสายเนตรมายังดุสิตา เป็นความหมายเตือนให้นาง
สงบอยู่ในอาการเดิม แล้วจึงวางรวงผึ้งนั้นบนหลังม้าของทมิฬ
จัดการผูกรัดจนแน่ใจว่าระหว่างที่ม้านำวิ่งไปนั้นจะมีตกลง
เสียก่อนระหว่างทาง เมื่อเสร็จสิ้นเรียบร้อยแล้วจึงปลดสายเชือก
ที่ผูกม้าออกแล้วตบตะโพกตะเปิดไล่ให้วิ่งกลับไปในทันที

ม้าทมิฬซึ่งมีหลังบรรทุกรวงผึ้งอันมีน้ำหวานเยิ้มอยู่นั้น
เมื่อได้รับอิสรภาพก็คะนองร้องก้องเผ่นออกหือตะบึง บ่ายหน้า
กลับเข้าไปสู่สมรภูมิอันอลเวงอยู่ด้วยการฆ่าฟันในทันที

ฝูงผึ้งเจ้าของรังเหล่านั้น ก็บินเป็นสายตามติดรังบน
หลังม้าไปด้วยอย่างกระชั้นชิด โดยผล่ออกจากทัสสุแลดูสีดำ
สิ้น

จอมมายากระเฝ้านขึ้นหลัง ร้องบอกดูสีดำว่า

“หนีออกจากที่นี่ เร็วที่สุด!”

ม้าทั้งสองโลดแล่นออกจากป่าอัมพวันลงสู่ทุ่งหญ้า
โดยเร็วอย่างมีคำหนึ่งถึงชีวิต ในวาระนั้นสามารถจะมองเห็นหลัง
ม้าศึกทมิฬที่ควบตะบึงกลับไปยังสภาพของการรณรงค์ได้ไว ๆ
เสียงทัสสุสรวลออกมาสนั่นหวั่นไหว ขณะที่เร่งม้านำดูสีดำ
ออกมาให้พันธมิตรมีระหว่างป่าอัมพวันกับสนามยุทธการ ซึ่งกำลัง
ละเลงอยู่ด้วยเลือดท่วมข้อเท้าม้า

มาหยุดอยู่บนเนินเตี้ย ๆ สามารถจะมองเห็นฉากการ
ฆ่าฟันอลหม่านนั้นได้อย่างถนัด แล้วทัสสุก็กระโดดลงจาก
หลังม้า ยกหัวตั้งขึ้นกุ่มนาภีสรวลงอหาย

“ทัสสุ ท่านแน่ใจหรือว่าผึ้งเหล่านั้นจะยุติการขับเคี่ยว
ระหว่างทมิฬแลกบิลพัสดุ์ได้?”

ดูสิตาชะโงกลงมาถามจากหลังม้า ขณะที่เลื้อยไปยัง
ยุทธภูมิเบื้องหน้าอันเห็นอยู่มีไกลนักร้องอย่างไม่แน่ใจ

ทัสสยตอบมาพร้อมกับเสียงสรวลว่า

“เจ้าจงคอยทัศนาศึก อีกสักครู่เดียว เจ้าจะเห็นภาพ
อันน่าขบขันอย่างที่สุด!”

ม้าศึกของทมิฬที่บรรทุกรวงผึ้งมา บัดนี้ได้วิ่งเข้ามาถึง
สมรภูมิแล้ว แผ่นโผนร้องคะนองเข้าย่ำปะปนไปกับการฆ่า
ตามวิสัยของม้าศึก รังผึ้งที่ทัสสยผูกไว้กับหลังได้รับความ
สะเทือนเป็นอันมาก ช้ำยังถูกป้ายปิดสับสนด้วยสรรพอาวุธ
ซึ่งกวัดแกว่งโรมรันกันอยู่ ก็พลันร่วงหล่นลงไปแหลกลาญอยู่
กับพื้น ด้วยการเหยียบย่ำของม้า!

ขณะนั้นเองฝูงผึ้งที่ติดตามรังของตนมาด้วยความ
โกรธแค้นอยู่แล้ว แต่ยังมีนางอยู่ด้วยมนตร์สะกดของทัสสย
พอร่วงหล่นลงไปถูกทำลายยับอยู่กับพื้น อำนาจมนตราที่ผูก
กำกับไว้ก็พลันสิ้นสุดลงในทันที ต่างตาโถมเข้าทำการขบต่อ
ยบรรดานักรบผิวดำเป็นพัลวันโกลาหล...ถึงแก่การแตกตื่น

วุ่นวายขึ้น ส่วนหนึ่งของจำนวนที่ติดตามกับรังด้วย...ได้บิน
ทะยานป่ายหน้ากลับป่าอัมพวันเพื่อป่าวร้องแก่บรรดาผิ้งบริวาร
ทั้งหลาย

ครั้นแล้วต่อมานั่นเอง ผุ้งผิ้งนับโกฏิก็ผละจากหน้าที่
ซึ่งปฏิบัติอยู่ทั่วสารทิศ พวกมันป่ายหน้ามุ่งตรงไปยังยุทธภูมิ
อันมีทหารทมิฬแลทหารอารยันชนฆ่ากันอยู่เป็นสังคสี
ทยอยเคลื่อนพลมาเป็นระลอก ทัดนาประหนึ่งเมฆฝนหิมะ
ซึ่งปลิวไปด้วยความเร็วสูง ครั้นถึงก็ถาโถมเข้าใส่กลุ่มการ
ฆ่าฟันของนักรบทั้งสองฝ่ายโดยมิเลือกหน้า กัดต่อยผิ้งเหล็กใน
โดยฤทธิ์แห่งความเกรี้ยวกราดโกรธแค้น

กองทัพที่กำลังตะลุมบอนกันอยู่โดยหาคำนิ่งถึงภัยจาก
แมลงอันจะแทรกเข้ามาเป็นทัพที่สามนั้นพวกมันแตกกระจาย
ส่งเสียงร้องโอดโอย มิเป็นอันจับอาวุธเข้าสู้รบกัน นอกจากจะ
กระโดดโลดเต้นป้องกันตัววุ่นวายอิงอลไปตลอดทั้งสนามยุทธ
มาร้องคะนองกองแผ่นดินสะบัดผู้ที่อยู่บนหลังร่วงหล่นลงกับพื้น
เหล่าทหารทมิฬมีจำนวนมากกว่าฝ่ายอารยันของกบิลพัสดุ์
จึงกลายเป็นเป้าเด่นชัดแห่งการโจมตีของกองทัพภมร ถึงกับ
ปล่อยอาวุธแลวิ่งปะทะกันวุ่นแตกกระจัดกระจายมิเป็นสำ

เบื้องนภาภาศ เสียงปีกของทัพฝั่งครางกระหึ่มมารวกับ
มัจจุราชติดปีก มองดูมืดฟ้ามัวดินไปสิ้นทุกแห่ง ระลอกแล้ว
ระลอกเล่า...ผลัดเปลี่ยนกันเข้ารุมขบต่อยุทธการทั้งสองฝ่าย
อย่างดุร้ายอาฆาต

ไม่นานนัก กองทัพทั้งสองซึ่งอยู่ในลักษณะขับเคี่ยว
โรมรันก็พลันแปรไปอีกลักษณะหนึ่ง มิมีความกระหายเลือดใดๆ
เหลืออยู่อีก นอกจากเสียงร้องอุทานสลับอยู่อย่างตะเบ็งเซ็งแซ่
อันเกิดจากพิษเจ็บปวดที่ได้รับจากเหล็กในของฝั่ง ซึ่งระดม
แจกจ่ายไปโดยทั่ว บ้างก็แหกปากร้องก้องออกมาเหมือนเป็นบ้า
วิ่งหัวซุกหัวซุนไปโดยมีทิศทาง บ้างก็ลงดินทรนทรายแดยัน
อยู่กับพื้น ปรากฏเสียงร้องระงมไปหมดทั้งยุทธภูมิ

ทัสสยยังคงสรวลลงอหાયอยู่เช่นนั้น ส่วนดูลิตายีน
ป้อนหน้ามองดูภาพที่ปรากฏขึ้นนั้นอย่างตื่นตะลึง

“ทัสสย!! เกิดกลียุคขึ้นในกองทัพทั้งสองฝ่ายแล้ว!!
มีการสู้รบ มิมีเสียงโห่ร้อง มีแต่คนทั้งสองฝ่ายวิ่งวนชนกัน
แลส่งเสียงร้องอยู่ระงม!”

“อีกสักครู่ป่าแถบนั้นจะราบไปด้วยการถอยทัพของพวกเขา ทมิฬ เป็นการหย่าทัพโดยปริยาย”

“แต่ท่านต้องคำนึงด้วยว่า ผีมิได้เข้าขบต่อยแต่เฉพาะ พวกทมิฬฝ่ายเดียว แม้ทหารอารยันของฝ่ายกบิลพัสดุ์ก็พลอยได้รับภัยนี้ด้วย มิย้อยยับพินาศไปด้วยกองทัพผีทั้งสองฝ่าย ดอกหรือ?”

ทศสยยังคงสรวลเรีงร่าอยู่ตามเดิม ตอบนางอย่างมีอาทรว่า

“เจ้าพี่ทฤษัณต์แก่กล้าไปด้วยอาคม กับเพ็ญภัยของ ผุ่งผีเงนเล่าจะแก้มิดก เจ้ามิต้องเดือดร้อนใจไปดอก ขอเพียงให้ทมิฬเปิดเบิ่งเข้าป่าไปให้หมดก่อนเถิด”

ทฤษัณต์นั้น ให้เกิดความอะพระทัยเป็นยิ่งนัก เมื่อมองเห็น สภาพโกลาหลอิงอลของไพร่พลทั้งสอง ต่างพากันส่งเสียงร้อง กระโดดโลดเต้นแลทั้งอาวุธหมดสิ้น มิเป็นอันสู้รบกัน ส่วนมาก ล้มลงไปกลิ้งอยู่กับพื้น ส่งเสียงครวญครางปริเวทนาการยิ่งกว่า ถูกอาวุธ เบื่งบนมีกลุ่มสีดำของผี พากันรุมตอมโดยมิอาจจะ

คนน่านับได้ ไม่มีผู้ใดคำนึงถึงการเข่นฆ่าเป็นศัตรูซึ่งกันและกัน
ในขณะนี้เลย นอกจากวิ่งปะปนกันมีวิถีทิศทาง และแล้วปัจจุบัน
ทันตัวนั้นเอง ผีกลุ่มใหญ่ก็บินหึ่งมาที่ทุษยันต์

โดยปฏิภาณแลสัญญาณธรรมชาติแห่งการระงับภัย
ทุษยันต์สามารถจะคะเนสาเหตุได้ในทันทีว่า กองพลผีมหาศาล
ที่พากันบินมาโจมตีอย่างมีรูปร่างส่ายปลายเหตุนี้เอง เป็นผลให้
การสู้รบดุเดือดจำต้องชะงักลงชั่วขณะ แลบัดนี้...ภัยอันเดียวกัน
กับที่คนอื่น ๆ ได้รับ กำลังจะมาถึงตนแล้วด้วย

เพียงการรั้งมาให้อยู่ดิ่งอยู่กับที่แลหลวงจิตสะกดกลั้น
พระปัสสาสะไว้ชั่วขณะ ทุษยันต์ผู้เรืองไปด้วยมหิทธิฤทธิ์เวท
ก็พ้นจากภัยโดยแมลงอันมีพิษสง กลุ่มผีได้พากันบินมาวนล้อม
องค์ทุษยันต์ไว้ แต่เกราะอาคมแลสรรพเวทอาถรรพณ์ ที่มีอยู่
ประจำพระองค์ของศิษย์เอกแห่งนักพรตสุภัททะ ทำให้แมลงร้าย
มิบังอาจที่จะแผ้วพานสัมผัสพระฉวีกายของเธอได้ เพียงครู่
เดียวก็กระเจายแยกย้ายกันไปขบต่อไพโรพลรบด้านอื่น ๆ
หมดสิ้น

นายโจรเวชยันต์เอง ก็ถึงแก่การตะลึงพริ้งเพริดเมื่อ
เห็นแพกตร์ขึ้นเห็นเหตุร้ายอันแทรกเข้ามาเป็นทัพที่สาม และ

แล้วก็สามารถที่จะคาดการณ์ได้ในทันทีว่า ผุ่งผึ่งนับโกฏิเหล่านี้ จะต้องเป็นผึ่งที่อยู่ในป่าอัมพวันของตน ซึ่งอยู่มีห่างจากยุทธภูมิ การโรมรันระหว่างทหารทมิฬแลทหารกบิลพัสดุ์ขณะนี้...ออกไป มิไกลนัก

โดยปกติแล้ว ผึ่งเลี้ยงเพื่อเป็นเสบียงของโจรพวกตน มิเคยออกกรังความคนหรือสัตว์ใดๆ มาก่อนเลย เพราะไม่เคยถูกราวีรบกวน แต่มาบัดนี้ได้พากันบินมาขบต่อไพรีพลของทั้งสองฝ่ายอย่างดุร้ายโกรธแค้น ชะรอยจะเป็นอุปายวิธการของใครสักผู้หนึ่งที่จะยุติการรบในระหว่างทหารทมิฬแลทหารกบิลพัสดุ์ไว้

ใครผู้นั้น ก็คงจะต้องเป็นทัตสยูนุชาเล็ก ผู้เต็มไปด้วยกลมายาศาสตร์สารพัดนั้นเอง!!

เวชยันตังงันด้วยความตระหนกอยู่เป็นครุใหญ่ เพราะคาดล่วงหน้ามิถึงมาก่อน อันทัตสยูนุชาเล็กนั้นมีความฉลาดเฉลียวฉับไวยากที่จะหาใครเหมือน แต่บางขณะก็หย่อนในความรอบคอบไปบ้าง แลมักจะใช้มายาศาสตร์ของตน แก้ปัญหาเฉพาะเอาตัวรอดได้แต่ผู้เดียวเสมอ

ในการทำอุบายล่อฝูงผึ้งให้เข้ามาทำลายการรบราฆ่าฟัน อันเห็นชัดอยู่ว่า ฝ่ายของทุษยันต์กำลังเสียเปรียบอยู่นี้ ย่อมได้ผลในการยุติการรบได้จริง แต่ทศสยูอาจจะหาคำหนึ่งถึงไม่ว่าฝูงจำนวนที่มีอาจนับได้เหล่านี้ มิเพียงแต่จะห้ามทัพทั้งสองไว้เท่านั้น หากแต่สามารถที่จะทำลายกองทัพทั้งสองฝ่ายให้พินาศไปหมดสิ้น ภายในระยะเวลาอันไม่นานนัก หากมีผู้ใดสามารถหยุดความเกรี้ยวกราดโกรธแค้นของมันเสียได้ ครั้นแล้ว ผลเสียก็ย่อมบังเกิดขึ้น

เหลียวมองไปรอบกาย มีแต่ภาพอันน่าอเนจอนากระคนน่าขัน นักรบเกรียงไกรทั้งสองเผ่า พร้อมด้วยอาวุธแลศักดานุภาพเรืองรอง บัดนี้มีผิดอะไรกับเหยื่ออันน่าสมเพชของฝูงแมลง ซึ่งแต่ละตัวมีแต่เพียงเหล็กในอันกระจอยร่อยต่างหมดหนทางที่จะต่อสู้หรือแก้ไข มีแต่จะเผ่นออกวิ่งไปอย่างหมดสติโดยมิรู้ทิศทาง

ตนเอง ณ บัดนี้กำลังจะกลายเป็นเหยื่อความหิวกระหายด้วยโทษของภมรด้วยแล้วโดยมิมีการละเว้น

กลุ่มสีดำราวกับพายุพระกาฬ ลอยวบมาวนเวียนอยู่รอบกายแลมำของเวชยันต์ สำเนียงกระหึ่มแหวดล้อมรอบตัว

ในขณะนี้ราวกับจะเป็นเสียงคำรามสาปแช่ง กล่าวคำอาฆาต
แค้นของภมร สติสัมปชัญญะกลับคืนมาสู่นายโจรในทันที
หัตถ์ทั้งสองชูประสานขึ้น สกัดกันกลุ่มผึ้งที่รุมล้อมไว้ด้วย
อรรถกาถาจิ้งจก ก่อนที่แมลงร้ายจะพุ่งเข้าสัมผัสกาย โอมน่าน
อาถรรพณ์เวทครบสิ้นคาบ แล้วโบกหัตถ์ขับไล่ผึ้งออกไป
ด้วยเดชแห่งอาคมมหิทธิเวทอันแรงฤทธิ์ ซึ่งอาจจะสกัดไว้
แม้แต่พญาคชซึ่งกำลังเฝ้ามัน ทำให้ภมรที่บินล้อย่างปองร้าย
ทั้งสิ้น แตกกระจายออกไปในพริบตาราวกับถูกหอบด้วยพายุ
สลาตัน

มีมีตัวใดแรงฤทธิ์พอที่จะบินผ่านมานาคมเข้าทำร้าย
เวชยันต์ได้

ความวิตกกังวลขีดสุดของเวชยันต์แลทุษยันต์ในขณะนี้
อยู่ที่ยามาระตีอรัญญ์แลมานวิกาเทวี สองขัตติยะจรูณี
แห่งไอศูรย์อารยัน ซึ่งเผชิญติดมากับกองทัพด้วย ในการสู้รบ
ฆ่าฟันอุตุลุดนั้น กองทัพม้ามีฝีมือของกบิลพัสดุ์อาจจะป้องกัน
นางทั้งสองไว้ได้ แต่ในยามที่กองทัพทั้งสองตั้งมั่นอยู่ในข่ายโจมตี
ของทัพฝั่งมหาศาลนี้ ผู้ใดเล่าจะอาจป้องกันเจ้าหญิงทั้งสองไว้

ศิวาราตรี (เล่ม ๔)

๐๖๗

โน้ตเครื่องปี่พาทย์มริณธร คอเปเรชั่นส์ จำกัด (มหาชน)

๓๗๘ ถนนชัยพฤกษ์ กรุงเทพฯ เขตตลิ่งชัน (บรมราชชนนี) ๑๐๑๗๐

โทรศัพท์ ๐-๒๔๒๒-๙๙๙๙ ต่อ ๔๙๖๔, ๔๓๙๒ E-mail: info@amarin.co.th

www.amarinbooks.com   @amarinbooks บ้านอรุณ

สื่อดิจิทัลนี้ให้บริการดาวน์โหลดสำหรับผู้รับบริการตามเงื่อนไขที่กำหนดเท่านั้น
การทำซ้ำ ดัดแปลง เผยแพร่ ไม่มีวิธีใดๆนอกเหนือจากเงื่อนไขที่กำหนด
ถือเป็นความผิดอาญาตาม พรบ.ลิขสิทธิ์ และพรบ. ว่าด้วยการกระทำความผิดเกี่ยวกับคอมพิวเตอร์

เลขมาตรฐานสากลประจำหนังสืออิเล็กทรอนิกส์ 978-616-18-8014-9

เผยแพร่ครั้งแรก โดยสำนักพิมพ์อรุณ กรกฎาคม ๒๕๖๘

เจ้าของ ผู้พิมพ์ผู้โฆษณา บริษัทมริณธร คอเปเรชั่นส์ จำกัด (มหาชน)